

Toepassing van Donald Trump se “Amerika Eerste”-leerstelling op die VSA se buitelandse beleid: Deel 2 – Gevallestudies

Riaan Eksteen

Riaan Eksteen, navorsingsgenoot, Departement Politieke Studie en Regeerkunde,
Universiteit van die Vrystaat

Opsomming

Let asseblief daarop dat die afsnydatum vir voorvalle en ontledings met betrekking tot albei dele van hierdie tweedelige referaat 31 Maart 2026 was.

President Donald Trump se verkiesingslagspreuk “Amerika Eerste” het in ’n leerstelling oorgegaan. Die VSA se buitelandse beleid word heroriënteer om eng-gedefinieerde nasionale belange te bevorder. Die Nasionale Veiligheidsstrategie van 2025 en Nasionale Verdedigingsstrategie van 2026 kodifiseer hierdie benadering. Saam wysig hierdie dokumente die eens grootliks retoriese slagspreuk in ’n gestruktureerde program wat prioriteite, instrumente en streekshiërargieë volgens die VSA se staatsmanskap hervorm. Begrippe van gedeelde waardes word met transaksionele samewerking vervang, veral met betrekking tot alliansies en internasionale organisasies. So word beginsels onderskryf wat buitelandsebeleidsgedrag direk dikteer. ’n Tweede sleutelbeginsel is ’n gefokuste definisie van nasionale belange wat alle buitelandsebeleidstoepassings oorheers. In streeksterme is die Amerika Eerste-leerstelling verantwoordelik vir die harde interpretasie van die Monroe-leerstelling en toepassing in die Westelike Halfrond.

Hierdie klemverskuiwing en nuwe fokus word direk aan ’n meer selektiewe benadering elders gekoppel. In Europa bevraagteken die strategie tradisionele veiligheidswaarborgs van die VSA en eis dit groter lasdeling binne Navo. Dit alles weerspieël ’n verskuiwing van kollektiewe verdediging as ’n gedeelde onderneming na ’n stel afsonderlike ooreenkomste. Multilaterale instellings word onderskryf slegs waar hulle die VSA se mag versterk of help om “Amerika Eerste” se prioriteite in werking te stel. Waar hulle egter die VSA se outonomie beperk, dui die strategieë op ’n bereidwilligheid om hulle opsy te skuif of te omseil.

Albei die strategieë dui op besliste afwykings van voriges en vervang die bou van liberale ordes met 'n soewereiniteitsgesentreerde raamwerk wat minder klem op gedeelde demokratiese waardes plaas. Elkeen van die gevallestudies wat behandel word, bevestig hierdie nuwe benadering van Trump tot buitelandse aangeleenthede en wat daarmee tot voordeel van die VSA moet strek.

Trefwoorde: Afrika; Amerika Eerste; Brics; China; Europa; Europese Unie; G20; Gaza; Groenland; Indië; Iran; Japan; Kuba; Navo; Oekraïne; Rusland; Mark Rutte; sanksies; Suid-Afrika; tariewe; Donald Trump; veiligheidstrategie; Venezuela; verdedigingstrategie; Verenigde Nasies; Vredesraad; Westelike Halfrond

Abstract

Application of President Donald Trump's doctrine of "America First" to the foreign policy of the USA: Part 2 – Case studies

Please note at the outset that the cut-off date for incidents and analysis relating to both parts of this two-part paper was 31 March 2026.

President Trump's foreign policy has developed from an "America First" ideology that encompasses both isolationism and interventionism, depending on the situation. This approach marks a pivotal shift toward prioritising the economic and security interests of the USA through transactional diplomacy. His National Security Strategy and Defense Strategy together convert the formerly predominantly rhetorical and electioneering phrase into a systematic programme that redefines goals, tools, and geographic hierarchies in the statecraft of the USA. The Security Strategy institutionalises "America First" as a sovereignty-focused doctrine that restricts the USA's involvement to essential national interests and dismisses previous broad liberal-internationalist aspirations, focusing on states that uphold political, economic, and cultural sovereignty which must be safeguarded against supranational limitations and encroaching multilateral frameworks.

This conceptual change redefines the fundamental objective of foreign policy as safeguarding national security, enhancing economic competitiveness, maintaining technical supremacy, and ensuring advantageous regional power dynamics, rather than advocating for universal democratic principles. Consequently, Trump unashamedly promotes economic security, military strength and transactional diplomacy over multilateral commitments. Since the beginning of his second term in January 2025, he has reshaped global relations through tariffs, demands for burden-sharing, and selective interventions. The America First policy rejects globalism, focusing on fair trade deals and allies' contributions, and countering rivals, such as China. It blends isolationism with assertive actions, such as threats and bilateral pacts, to protect the country's interests. Unlike his predecessors' emphasis on alliances and institutions, Trump sidelines multilateralism in favour of direct negotiations. This approach fosters peace through strength, as seen in Nato spending hikes and in stabilising regions through deals.

By April 2026 it will have enhanced the USA's leverage but heightened multipolar tensions. Trade deals with Japan, India and others reduce deficits and protect jobs through tariffs. Demands by the USA have eroded trust in Europe and Nato, risking a breakdown of the

coalition and alienating allies. Trump's aggressive tariffs and threats provoke retaliation and instability, while his personal style leads to credibility gaps and inconsistent actions, and often to uncontrolled outbursts. Trump views Brics as "anti-American", threatening 10% tariffs on aligned nations to curb their challenge to the dominance of the USA. Against China he escalates tariffs and restricts technology transfers, and disrupts oil supplies from partners like Iran and Venezuela, aiming to weaken Beijing's global reach. His policy towards Cuba reimposes terrorism sponsor status and tightens embargoes to pressure regime change. In Venezuela, covert operations target Maduro, potential strikes securing oil, and blocking Chinese and Russian influence per the revived Monroe Doctrine. Furthermore, the USA commenced military operations against alleged drug vessels from Venezuela in the Caribbean in September 2025. The principal declared objective was to impede drug trafficking organisations and prevent drugs from entering the USA.

Trump demands 5% GDP defence spending from Nato allies, crediting his pressure for the 2025 Hague Summit hike from 2%. He questions Article 5 commitments under the Nato treaty and, disillusioned by allies' refusal to join his military actions against Iran, he threatened withdrawal from the alliance. He pushes for bilateral trade with the United Kingdom and the European Union, with the counter that investments be made in the USA. He pressures Denmark over Greenland through tariffs. These actions have resulted in Europe's shifting toward self-reliance, fostering European autonomy and a pushback against rivals. A strong pro-Israel stance includes Gaza peace plans with relocation proposals and obliteration threats to Hamas. The Board of Peace he established seeks to oversee Gaza's peace initiative, enhance global stability, and synchronise international efforts, perhaps competing with the United Nations in conflict resolution. In the wake of the USA-Israel conflict with Iran, the Board of Peace's commitment to regional stability is facing heightened examination. The changing regional dynamics have specific ramifications for the Gaza peace effort. Iran faces strikes on nuclear and oil sites, death to several high-ranking leaders, and infrastructure threats unless it capitulates. Aid cuts to South Africa protest land reforms, labelling aspects of certain laws as discriminatory and disapproving of anti-Israel actions. Ties with India are strengthened by praising Modi. Japan signs trade deals worth \$550 billion and mutual tariffs. On Russia and Ukraine, Trump pivots to aid, sanctions and cease-fire proposals. By April 2026, he has redefined power dynamics, promoting the USA's prosperity amid multipolar tensions.

One of the most difficult problems in contemporary international politics and diplomacy is how to approach and deal with the new Washington under Trump's leadership without incurring his wrath. He has already reshaped US foreign policy in this term, disrupting the world with tariffs, downgrading alliances, belittling partners, and seeking confrontation with adversaries. Sometimes it is chaotic and often unpredictable. Several political scientists regard Trump as dangerous and ill-prepared to act on the international stage. Others define his actions as strategic and purposeful. All these developments indicate that when geopolitics is played properly, there are significant geostrategic consequences.

These consequences are undeniably attributable to Trump's approach to, and handling of, foreign policy, guided by his unwavering belief in the "America First" principle. For Trump, nothing, not even peace, transcends his aggressive transactionalism, utilising tariffs as leverage and financial instruments in his foreign policy decisions, all aimed at achieving America First objectives. Even if Trump partially succeeds in executing his policies, the globe will appear altered. His actions against Iran already demonstrate this. The next seven months will be a

pivotal period that will determine whether his novel foreign-relations strategy yields enduring successes or exacerbates global instability.

Keywords: Africa; America First; Board of Peace; Brics; China; Cuba; defence strategy; Europe; European Union; G20; Gaza; Greenland; India; Iran; Japan; Nato; Russia; Rutte; sanctions; security strategy; South Africa; tariffs; Trump; Ukraine; United Nations; Venezuela; Western Hemisphere

1. Inleiding

“Amerika Eerste” is tans die allesoorheersende leerstelling wat die kern van die VSA se buitelandse beleid vorm terwyl die Nasionale Veiligheidstrategie (NVS – National Security Strategy 2025) die rigtingwyser is waarmee beoog word om buitelandsebeleidsdoelwitte te bereik. In die eerste artikel is aspekte daarvan behandel. Om egter gewig aan die gevallestudie(s) te verleen wat in hierdie artikel bespreek word, moet die inhoud van die NVS breedvoerig ontleed word, asook toepaslike gedeeltes uit die jongste Nasionale Verdedigingstrategie (National Defense Strategy 2026). Hiermee word die optredes teen die state en instellings wat in die ondersoek bespreek word, in die konteks van hierdie strategie en “Amerika Eerste” geplaas.

Die NVS kodifiseer veral “Amerika Eerste” se realisme deur aandag te vestig op lewensbelangrike nasionale belange met die klem op ekonomiese vooruitgang, ’n gemoderniseerde Monroe-leerstelling in die Westelike Halfrond, ’n onvergenoegdheid met Europa en van sy leiers, asook met China, en die wegbeweeg van post-Koue Oorlog-sienings. Met hierdie uitgangspunte word multilaterisme, alliansiebestuur en die liberale orde verwerp. Hierdie leerstelling prioritiseer nasionale soewereiniteit en ware selfbeskikking bo die globale integrasie waardeur die afgelope 30 jaar gedefinieer is (Bell 2025). Verdedigingstrategiedokumente, presidensiële beleidsriglyne, uitvoerende bevels en kongresbesluite vorm tesame hiermee buitelandsebeleidsgedrag. Die NVS is dus ’n sentrale, maar nie ’n eksklusiewe rigtingwyser nie (Robbins 2025).

Ontleders beklemtoon dat die NVS wegbeweeg van reëlgerigte-orde-retoriek en eerder isolasie, selektiewe betrokkenheid en beskerming van die Westerse beskawing regverdig as die manier om die nasionale belange van die VSA te bevorder, wat aansluit by Amerika Eerste-retoriek en Trump se verkiesingsbeloftes. Vir ontleding- en gevallestudiedoeleindes is dit noodsaaklik om “Amerika Eerste” te behandel as die organiserende leerstelling van die VSA se huidige buitelandse beleid en die NVS as die primêre programmatiese uitdrukking van daardie leerstelling op die vlak van verklaarde strategie. Vir hierdie beleidsgerigte artikel is kwalitatiewe beleidsontleding- en gevallestudieprotokolle gevolg wat stappe vir data-insameling, kodering en afleiding in openbare beleid en buitelandsebeleidsnavorsing spesifiseer. Die belangrikste onderwerpe word behandel, waaronder ook dié wat wêreldwye aandag geniet het of steeds die onderwerp van groot belangstelling is. Hierdie gevalle word aangebied om variasie te toon in hoe die Amerika Eerste-vertrekpunt toegepas word. Hiervoor is primêre tekste gebruik, soos presidensiële toesprake, memorandumms en verklarings waarin uitdruklik verklaar word dat in alles wat gedoen word, die VSA en die land se belange eerste gestel word. Bykomend hiertoe is uitvoerende bevels, amptelike buitelandsebeleidsdokumente en mediaverklarings met reaksies in die VSA en die buiteland. Trump se memorandumms gee aan departemente soos die Tesourie, Buitelandse Sake,

Verdediging en Handel opdragte om uitgaande en inkomende beleggingsondersoeke te laat ooreenstem met die Amerika Eerste-benadering van nasionale belange en veiligheid. Riglyne word gegee oor handel, tariewe, migrasie en alliansies wat in die besonder na “Amerika Eerste” verwys wanneer veranderinge aan bestaande verbintenisse regverdig word. Dit is waardevol om na te spoor hoe die leerstelling in ekonomiese staatsinstrumente omskep word met betrekking tot buitelandse hulp, sanksies, streeksveiligheidsinstrumente en organisasies soos die Europese Unie (EU), Navo, Brics en G20. Dit is ook belangrik om ag te slaan op die Amerika Eerste-beleggingsbeleid wat Trump op 21 Februarie 2025 uitgereik het as ’n nasionaleveiligheidsgerigte beleggingsraamwerk. Tariewe is Trump se gunstelingmaatreël teen state wat volgens hom die VSA uitbuit en teen die nasionale belange van die VSA optree (The White House 2025). In hierdie geval word Indië bespreek, wat erg onder hierdie tariefroede deurloop.

Sekondêre ontledings, soos akademiese artikels wat reeds kwalitatiewe en ontledende metodes gebruik, is ook geraadpleeg. Omdat verwikkelinge in verskeie van die sleutelgebeure mekaar vinnig en byna daaglik opvolg, is sterk op gepubliseerde artikels in toonaangewende hoofstroommedia gesteun. Vir hierdie kwalitatiewe gevallestudie is almal as kerntekste beskou. ’n Verskeidenheid bronne is geraadpleeg om die gevalle wat hierna volg, soos Rusland, Oekraïne, China, Japan, Afrika, G20, Suid-Afrika, Iran, Venezuela, Kuba en Groenland, te bespreek.

2. Nasionaleveiligheidstrategie (NVS)

Die Nasionaleveiligheidstrategie (NVS) funksioneer as dokument wat die Amerika Eerste-leerstelling in prioriteite omskep. So dui “Amerika Eerste” op ’n versameling nasionalistiese en belanggedrewe beleidsmaatreëls wat die VSA se veiligheid, sukses, soewereiniteit en nasionale belange voorop stel (Prajapati 2025).

Statutêr is die NVS ’n dokument wat deur die president uitgereik word en wat nasionale belange, bedreigings en breë beleidsriglyne identifiseer. Dikwels word die strategie in akademiese en dinkskrumkommentaar beskryf as ’n kompas of rigtinggewende raamwerk vir buitelandse en veiligheidsbeleid tydens ’n gegewe administrasie. Die NVS van November 2025 is op 4 Desember 2025 uitgereik (National Security Strategy 2025). Dit is belangrik om aandag te gee aan die NVS se tersaaklikheid en toepassing op die VSA se buitelandse beleid. Voordat daar na gevallestudies gekyk word, is dit noodsaaklik om die kernpunte daarvan aan te dui en die oorhoofse belangrikheid hiervan vir buitelandse beleid te ondersoek aan die hand van hoe verskeie state, wêrelddele en organisasies hierdeur geraak word.

Met hierdie NVS het die VSA sy grootste buitelandsebeleidsverskuiwing sedert 1945 aangekondig. Die kernpunte in die dokument word vervolgens gegee terwyl daar in die gevallestudies op elke aspek daarvan uitgebrei word. Die Monroe-leerstelling is ’n sentrale pilaar van hierdie strategie. Die doelwit daarvan is om meer op die VSA en die Westelike Halfrond as op ander wêrelddele, beide polities en militêr, te konsentreer. Vrye toegang tot markte in die VSA en globalisering word beëindig. Immigrasie sal streng beheer word. Industrialisering in die VSA word as baie belangrik beskou. Die VSA erken dat die buitelandse beleid wat sedert 1991 gevolg is, ’n algehele ramp was. Oor daardie tydperk het politici hulle misreken met die werklikheid dat die VSA nie oor die ware mag of die finansiële kapasiteit beskik het om die hele wêreld tevrede te hou nie. Trump maak hierdie merkwaardige verklaring in die inleiding tot die strategie: “Over the past nine months, we have brought our nation – and the world – back from the brink of disaster” (National Security Strategy 2025).

Voorts verklaar die strategiedokument dat die VSA verhoudings met lande sal volhou, selfs al het hulle verskillende politieke en sosiale strukture, solank dit in die VSA se belang is. Die uitbreiding van Navo is nie meer ter sprake nie en Europese lede moet behoorlike leierskap in die organisasie neem. Die VSA se vrygewigheid is verby en lidlande sal moet betaal indien hulle die VSA se beskerming wil hê. Europa veral word gekasty en groot ontevredenheid word uitgespreek oor die leierskap en die koers wat die vasteland en die Verenigde Koninkryk (VK) inslaan. Voorts word verklaar dat groen energie nie 'n toekoms het nie, en dat die VSA sy energiesekerheid met olie, gas, steenkool en kernkrag sal uitbou. 'n Beroep word gedoen op oorheersing deur die VSA in opkomende tegnologieë. Daar word bespiegel dat indien hierdie leierskap voortduur, Europa oor 20 jaar al sy tersaaklikheid sal verloor, want die afgelope 30 jaar het die vasteland se globale ekonomiese aandeel reeds van 25% tot 14% gedaal. China word as 'n ekonomiese mededinger en 'n bron van kwesbaarhede in die voorsieningsketting beskou. Daar word gestel dat handel met China meer gebalanseerd moet wees. Die verdediging van Taiwan sal 'n prioriteit word slegs indien al die bondgenote daarvoor betaal, en dit word tans nie as lewensbelangrik beskou nie. Die VSA wil strategiese vennootskappe met Rusland bou en handel vermeerder.

Geen noemenswaardige vermelding word van Suid- en Suidoos-Asië gemaak nie. Die behoefte word gestel dat bondgenote 'n groter rol in lasdeling in die Indiese Oseaan- en Stille Oseaan-gebiede en Europa moet aanvaar. Afrika word in die laaste gedeelte van die dokument bespreek. Hierna word later terugkeer.

Die besonderhede in die strategie kom op 'n radikale heroriëntasie van die VSA se buitelandse beleid neer en voorspel beduidende veranderinge van wat kom (Berman 2025). Die NVS voorsien 'n wêreld waarin die VSA nie meer alliansies en internasionale instellings anker, ontstaan vir demokrasie en menseregte, of poog om die globale magsbalans te handhaaf nie. Die enigste sekerheid is dat 'n historiese era tot 'n einde gekom het. Hierdie feit het die VSA se minister van handel, Howard Ludnik, uitdruklik beklemtoon tydens 'n bespreking by die jaarbyeenkoms van die Wêreld- Ekonomiese Forum (WEF) in Davos, Switserland, in Januarie 2026:

The Trump Administration and myself, we are here to make a very clear point – globalization has failed the West and the United States of America. It's a failed policy. And what we are here to say is "America First" is a different model. [...] It's important to note that America First does not mean America alone. Countries that invest in their own people make better trading partners, while those that rely on globalist fantasies and shirk responsibility create instability. (Christenson 2026)

So het ander lede in Trump se afvaardiging ook nie geskroom om onomwonde te verklaar waarom die VSA daar teenwoordig is nie. Die minister van finansies, Scott Bessent (2026), verklaar:

America First Trade, and the ways it is transforming our world. America First does not mean America alone, but free trade should be fair trade. [...] And thanks to President Trump, [and] America First's approach to rebalancing global trade, we all have the opportunity to do so.

In sy toespraak het die VSA se handelsverteenvoerder, Jamieson Greer (2026), oor die bou van 'n nuwe internasionale ekonomiese sisteem uitgebrei:

This time around, the goal of the international economic system must be to prioritize and protect national interests. [...] We cannot allow our national interests to be boxed in by outdated frameworks that no longer serve their purpose – if they ever did. [...] The United States is now moving forward to fix historic problems with historic solutions. As Americans take active steps to rebalance our own trade, our partners are free to join with us to build a new international economic system adapted to today's challenges.

Na hierdie byeenkoms in Davos is daar geen twyfel meer dat alles in die VSA se buitelandse beleid om die beginsel van “Amerika Eerste” draai nie. Enige onsekerheid daaroor is uit die weg geruim. ’n Nuwe era het begin.

Hierdie benadering voorspel die grootste heroriëntering van die VSA se buitelandse beleid sedert die begin van die Koue Oorlog 80 jaar gelede. Geo-ekonomie vervang geopolitiek. Investerings in en hulp is taboe. Fossielbrandstowwe en kernkrag word verkies bo wind-, son- en ander hernubare-energie-bronne. Klimaatsverandering wek nie kommer nie. Die nuwe prioriteite spruit voort uit verhoogde besorgdheid oor binnelandse veiligheid, die bevordering van uitdruklike nasionale belange en die uitbreiding van binnelandse pogings om dwelmshandel te stuit en onwettige immigrasie te verhoed. “The new missive accurately describes the United States as it now appears on the world stage: nakedly extractive, dismissive of friends, appeasing of adversaries” (Kirshner 2025).

Die nuwe NVS dui op die bevestiging van die VSA se oorheersing in die Westelike Halfrond en die kweek van weerstand binne Europa, terwyl die herstel van strategiese stabiliteit met Rusland beoog word en die Midde-Ooste en sy leiers aanvaar word soos hulle is. Daarom bou die strategie voort op Trump se leuse “Amerika Eerste” en toon dit ’n skerp toename in kritiek – vanaf sy administrasie – op die VSA se bondgenote en ’n breër herbelyning van die land se buitelandse beleid. In die voorwoord gaan Trump voort om die dokument te beskryf as

a roadmap to ensure that America remains the greatest and most successful nation in human history. In the years ahead, we will continue to develop every dimension of our national strength – and we will make America safer, richer, freer, greater, and more powerful than ever before. (National Security Strategy 2025)

“Amerika Eerste” funksioneer as die oorkoepelende en organisatoriese plan van die VSA se hedendaagse buitelandse beleid en verskaf die kernlogika, woordeskat en hiërargie van prioriteite. Dit verander die NVS van ’n voorheen liberale-orde-dokument na ’n plan van beginselvaste realisme wat alliansiebestuur, instellingsbou en waardebevordering ondergeskik stel aan die beskerming van die land se soewereiniteit, veiligheid en nasionale belange. Strategieë in die Trump-era omvou “Amerika Eerste” en bou gepaardgaande uitgangspunte op wat die VSA kan onderskryf en wil handhaaf. Dus is dit ’n strategie wat deur resultate en nie ideologie gelei word nie. Amptelike verduidelikings beklemtoon dat dit die plig van die regering en die hoeksteen vir effektiewe leierskap deur die VSA in die wêreld is om die VSA eerste te stel en nie mee te doen aan ’n terugval na algehele isolasionisme nie (Cordesman 2025).

Die Amerika Eerste-leerstelling word in die NVS gekenmerk deur vier rigtinggewende pilare wat die VSA se nasionale belange verteenwoordig: die beskerming van die land en die inwoners en hul lewenswyse; die bevordering van voorspoed; die behoud van vrede deur krag; en die bevordering van invloed. Elke pilaar koppel eksterne verbintenisse aan konkrete binnelandse voordele – grensveiligheid, ekonomiese groei, tegnologiese voordeel en militêre oorheersing – eerder as aan abstrakte stelselonderhoudsdoelwitte.

Die Amerika Eerste-leerstelling is belangrik vir die formulering van die NVS, omdat dit die wyse verander waarop probleme gedefinieer en gerangskik word. Bedreigings word beoordeel aan die hand van hul direkte impak op die burgery, grense en ekonomiese voorrang, eerder as aan die hand van sistemiese orde of alliansieverwagtinge. Hierdie logika verhef kwessies soos migrasie, handelswanbalanse, industriële voorsieningskettings en ekonomiese mededinging tussen groot moondhede tot die kern van nasionale veiligheid en belange. Dit hervorm ook alliansie- en instellingsbeleid. Bondgenote word as lewensbelangrik beskou, maar uitdruklik volgens lasdeling en strategiese waarde. Internasionale organisasies word onderskryf waar hulle die VSA se mag versterk, nie waar hulle bindende beperkings oplê nie. Die belangrikheid van Amerika Eerste is dus tweeledig: Dit bied 'n duidelike, belangegedrewe maatstaf vir die beoordeling van beleidskeuses en normaliseer ook 'n meer transaksionele, voorwaardelike leierskap wat vennote kan ontstel en die liberale internasionale orde wat die VSA eens voorgestaan het, kan laat verbrokkel (Lissner 2025).

Die Nasionale Verdedigingstrategie, wat enkele weke na die NVS verskyn het, maak dit duidelik dat geen buitelandse inmenging meer in die Westelike Halfrond geduld sal word nie. Die VSA is vasbeslote om beslissend op te tree wanneer sy belange bedreig word. Vir die VSA is veiligheid langs sy onmiddellike omgewing 'n geopolitieke voorvereiste om sy mag te laat geld. Daardie afskrikhouding moet nie uitsluitlik op die VSA se mag rus nie. Trump het lank reeds duidelik gemaak dat die VSA saam met sy vennote sal optree wanneer elkeen sy bydrae lewer. Die strategie weerspieël daardie werklikheid met die aandrang op groter en regverdigde lasdeling, sterker vennootskapskapasiteit en duidelike verwagtinge dat dié wat voordeel trek uit die VSA se veiligheidsamewerking, betekenisvol tot hul eie verdediging en streekstabiliteit moet bydra.

Alliances built on collective responsibility rather than reliance are stronger, more credible, and far more effective when deterrence is tested. [...] Peace is maintained when deterrence is credible, and credibility rests on the certainty that the United States will act. (Skinner 2026)

Kundiges by die Brookings Institute in Washington, D.C. het ontleed wat hierdie verskuiwing na die prioritisering van mededinging tussen groot moondhede, ekonomiese sekuriteit en een-sydige optrede vir die VSA se alliansies, verdedigingshouding en globale norme kan inhou (Anderson, Aydıntaşbaş e.a. 2025).

Wanneer die veiligheidstrategie van Trump fyner ontleed word, blyk dit dat die kernbeginsels daarin nie sommer net uit die lug gegryp is om sy wispelturigheid te verwoord nie. Henry Kissinger se beginsels van realpolitiek wat nasionale belange bo ideologie en pragmatiese magsbalans beklemtoon het, onderlê sleutelemente van hierdie strategie. Kissinger se siening dat die VSA geen permanente vriende of vyande het nie, slegs belange, word inderwaarheid onderskryf. Die VSA se soewereiniteit word voorop gestel om ekonomiese sekuriteit en selektiewe betrokkenheid van mededingers soos Rusland en China teen te werk (Haghighat 2025). Kissinger se beginsels van magsbalans, belanggedrewe diplomatie en terughoudendheid in buitelandse beleid is beduidend aanwesig, asook die klem op pragmatiese “Amerika Eerste”-benaderings bo ideologiese betrokkenheid (Viala-Gaudefroy 2025).

Dan weerspieël die NVS ook Kissinger se fokus op magsbalansdiplomatie, soos die toenadering tot Rusland om spanning met China uit te buit. Wanneer globale polisiëring en nasiebou verwerp word, word dit gedoen in ooreenstemming met Kissinger se voorspraak vir volmagte (bv. Streeksbondgenote) om veiligheidslaste te bestuur en oormatige uitbreiding van die VSA te vermy.

Slutelparallele kom ook voor wanneer die idee van kern- nasionale belange soos grensbeveiliging, tariewe en oorheersing in die Westelike Halfrond via toepassing van die Monroe-leerstelling ter sprake kom. Dit sluit aan by Kissinger se afskrikking- en skakelstrategieë. Trump se gevolgtrekking en toepassing van die Monroe-leerstelling en die vermindering van Navo se uitbreiding weerspieël Kissinger se destydse taktiek om groot moondhede (bv. die Rusland-China-belyning) deur middel van hefboomwerking eerder as konfrontasie te bestuur. Lasverdeling met bondgenote en vrede met behulp van transaksies, soos met Trump se onlangse ooreenkomste, stem ooreen met Kissinger se model vroeër om vanuit 'n posisie van mag te onderhandel – dit verwerp liberale-waardes-bevordering en klimaatagendas en bevoordeel pragmatiese realisme en ekonomiese hefboomwerking.

Kissinger se voorspraak vir realisme bo idealisme het ook nasionale belange, gevolge bo beginsels, en waardegerigte buitelandse beleid wat tot eindelose konflikte lei, geprioritiseer. Trump het Kissinger verskeie kere tydens sy verkiesingsveldtog in 2016 geraadpleeg en ook tydens sy eerste ampstermyn met hom vergader. Hy het idees gekry uit Kissinger se werke, soos *Diplomacy* wat in 1994 verskyn het, wat magsbalans en terughoudendheid ná die Koue Oorlog beklemtoon het. Dit weerspieël die NVS se verwerping van hegemonisme ná die Oorlog en fokus eerder op kernbelange soos grensveiligheid en ekonomiese oorheersing (Haghighat 2025).

In die praktyk het Kissinger swaar geleun op Navo, Europese vennote en globale instellings as instrumente van die staatsmanskap van die VSA, terwyl die NVS uitdruklik aspekte van die Europese beleid kritiseer, langtermynveiligheidsleierskap van die VSA in Europa bevraagteken, en multilaterale instellings as sekondêr tot bilaterale hefboomwerking en binnelandse sterkte beklemtoon (Kissinger 1995 en 2015).

Trump implementeer 'n strategie waarna sommige waarnemers soms verwys as 'n “omgekeerde Kissinger-strategie” (Prashad 2025). Dit is egter 'n interpretatiewe parallel eerder as 'n duidelike, formele ommekeer van 'n enkele strategie. In sy tweede termyn beoog Trump om bande met Rusland (veral met betrekking tot Oekraïne) te versterk of te normaliseer, terwyl hy 'n harder houding teenoor China openbaar deur tariewe en tegnologiese ontkoppeling en deur druk op bondgenote uit te oefen om hul afhanklikheid van Beijing te verminder (Sharifli 2026). Hierdeur word die Koue Oorlog-paradigma omgekeer. In die 1970's het Nixon en Kissinger betrekkinge met China bevorder met die doel om toe 'n meer gedugte USSR teen te werk. Nou poog Trump om Rusland te betrek sodat China geïsoleer en beperk kan word (Ritchie 2025). Trump keer daardie strategie van Kissinger nie heeltemal om nie. Nietemin het hy die fundamentele driehoekbelyning verander deur Rusland as 'n moontlike instrument teen China te beskou, wat Kissinger se logika van China teenoor die USSR weerspieël, anders stel.

In sy artikel verwysende na “Amerika Eerste” en waarin hy die NVS bespreek, voer Kim Darroch, 'n voormalige ambassadeur van die VK in Washington, D.C. gedurende Trump se eerste termyn, aan dat baie elemente van Trump se huidige buitelandse beleid duidelik ooreenstem met vroeëre tradisies van die VSA wanneer dit by unilateralisme, hardkoppige nasionalisme en skeptisisme teenoor alliansies kom, selfs al is die President se retoriek buitengewoon kru. Hy merk verder op dat temas soos lasverdelingsdruk op bondgenote in Navo, eise vir beter handelsvoorwaardes, en 'n bereidwilligheid om tariewe en sanksies te gebruik, alles beleids-optredes weerspieël van presidente so uiteenlopend soos Andrew Jackson, Theodore Roosevelt, Richard Nixon en Ronald Reagan, wat Trump se benadering meer radikaal in toon as in inhoud maak. Hy beklemtoon egter ook dat die kombinasie van konfronterende boodskappe,

transaksionele ooreenkomste en bereidwilligheid om diplomatieke voorskrifte te ignoreer, wel groter wisselvalligheid vir bondgenote en instellings skep. Dit is veral die geval in Europa, wat dus meer in sy eie verdediging moet belê en moet voorberei vir 'n minder voorspelbare, maar steeds histories gewortelde weergawe van die VSA se leierskap.

It appears Mr Trump's return to the White House marks less a new direction for American foreign policy, more a resurrection of America's past. If American presidents of the 19th century, gathered in that Oval Office in the heavens, were able to browse the latest NSS, they might recognise what they were reading and say "That looks about right." (Darroch 2026)

Die NVS stel die volgende oor die VSA se verkryging van kritieke minerale duidelik: "America should similarly enlist our European and Asian allies and partners, including India, to cement and improve our joint positions in the Western Hemisphere and, with regard to critical minerals, in Africa" (National Security Strategy 2025).

Gevolglik is die VSA se strategie oor minerale drieledig. Eerstens is daar ooreenkomste wat Amerika Eerste-gedrewe is. Tweedens word dit na bilaterale ooreenkomste oorsee uitgebrei wat deur regeringsgesteunde finansiering en publieke-private vennootskappe ondersteun word. Derdens het 'n inisiatief ontstaan wat daarop gemik is om kapitaal, reserwes, verwerkings-kennis en stroomaf vraag met vermoëns verbind. Nou toenemend verweef, is al drie bane gerig op die handhawing van veilige en betroubare voorsieningskettings en toegang tot kritieke minerale wat die NVS as 'n prioriteit stel. Die uitdaging sal uitvoering wees en of Washington koalisiebou wêreldwyd kan volhou terwyl terselfdertyd tariefdreigemente en ander maatreëls ingespan word wat transatlantiese verhoudinge en vennote se breër vertroue mag belemmer. Ondersteuning van die VSA sal toenemend voorwaardelik bly, naamlik toegang tot finansiering deur die VSA en sy diplomatieke ondersteuning, terwyl afnamewaarborges of aandele-deelname sal afhang van strategiese verwagtinge wat alles die VSA se nasionaleveiligheidsprioriteite en belange sal moet in ag neem (Shagina 2026).

3. Tariewe as buitelandsebeleidsinstrument

Trump gebruik die heffing van tariewe as 'n nuttige buitelandsebeleidsmaatreël. Eers het hy tariewe op 'n hele reeks lande afsonderlik gehef waarvan sommige onbegryplik en buitensporig hoog was. Daarna het hy na goeddunke spesifieke state om verskeie redes aan die pen laat ry. Die jongste gebeure ná die Hooggeregshof se uitspraak oor tariewe (wat in die eerste deel van die artikel bespreek is) het Trump geensins afgeskrik om te volhard met die toepassing van tariewe as 'n vername buitelandsebeleidsmaatreël nie.

Die NSV ag tariewe as 'n sentrale ekonomiese en nasionaleveiligheidsinstrument. In die gedeelte oor ekonomiese veiligheid en herindustrialisering bepaal die strategie dat die VSA industriële produksie sal hervestig deur die strategiese gebruik van tariewe en nuwe tegnologieë om lewenstandaarde te verhoog en die afhanklikheid van teenstanders vir kritieke produkte of komponente te beëindig. In die onderafdeling wat die Westelike Halfrond bespreek, word opgemerk dat die VSA meer aandag aan kommersiële diplomatie sal gee deur tariewe en wederkerige handelsooreenkomste as deur kragtige instrumente te gebruik ten einde die land se ekonomie en streekvennote te versterk. Gevolglik hanteer die NSV handelsbeleid, insluitend tariewe, as deel

van ekonomiese sekuriteit en koppel dit die instelling van tariewe uitdruklik aan die bereiking van nasionale veiligheidsdoelwitte, soos voorsieningskettingbeheer, herindustrialisering en die vermindering van die afhanklikheid van teenstanders (Özdemir 2026). Ontleders van die NSV beskryf die dokument as die verplasing van handel en tariewe van ondersteunende instrumente na kern-nasionale veiligheidsinstrumente met die klem op die strategiese gebruik van eensydige tariewe om bepaalde doelwitte te bevorder (Krueger 2025).

Op 24 Februarie 2026 het die Huis se Komitee oor Buitelandse Aangeleenthede 'n volle sitting daaraan gewy om die standpunt van die Departement van Buitelandse Sake se siening oor die bevordering van nasionale veiligheid deur handelsdiplomatie aan te hoor. Die onderstaatssekretaris vir ekonomiese groei, energie en omgewing, Jacob Helberg, het die voordrag gelewer. Sy raamwerk vir handelsdiplomatie is in wese die omarming van die huidige Amerika Eerste-leerstelling as die ekonomiese grondslag vir die VSA se buitelandse beleid, eerder as 'n afwyking daarvan. Hy herhaal die taal van die NVS dat ekonomiese veiligheid fundamenteel is vir nasionale veiligheid en dat handel, industriële kapasiteit en energie as veiligheidsinstrumente daarvolgens hanteer word. Dit is 'n kernpilaar in die denke om Amerika eerste te plaas (Helberg 2026).

Om die VSA binnelands ekonomies te kan versterk vorm tariewe onlosmaaklik deel van Trump se internasionale benadering. Die Federale Reserwebank het reeds gewaarsku dat Trump se tariewe volgehoue gevolge op inflasie sal hê. Hierdie opmerking het Trump nie aangestaan nie. Hy volg die globale tariefstrategie wat hy op 2 April 2025 aangekondig het en meedoënloos uitvoer, al het hy dit al soveel kere gewysig en keurdatums herhaaldelik uitgestel (Fact Sheet 2025a). Sy hernude dreigemente om teen beide groot en klein handelsvennote op te tree dui daarop dat hy steeds vasberade is om lande te straf met 'n verskeidenheid handelspraktieke en -beleidsmaatreëls wat hy as onregverdig en nadelig vir die VSA beskou. Volgens die gesaghebbende *Financial Times* het die VSA se handelsvennote grootliks misluk om terug te slaan teen sy omvangryke tariewe, en bloot aangehou om die spot met hom te dryf. So het die EU aangehou om die ou handelhandleiding teen 'n nuwe en andersoortige bedreiging te gebruik (Beattie 2025). Ten spyte hiervan is miljarde in ekstra doeane-inkomste teen lae koste ingesamel. In die vier maande sedert Trump die openingsalvo van sy handelsbotsings afgevuur het, het slegs China en Kanada dit probeer waag om teen Washington terug te slaan. Sedertdien het nie baie ander lande teenmaatreëls ingestel nie. In dieselfde tydperk het Trump sekere lande se tariefpersentasies verlaag, terwyl hy ander met bykomende persentasies gestraf het. Hy het ook nuwe tariefstrawwe begin uitdeel aan lande, byvoorbeeld aan dié wat lede van Brics is en handel dryf met Rusland oor olieverkope, en later ook dieselfde lande wat met Iran handel dryf. Ander tariewe wat hy ingestel het, hoofsaaklik teen lede van die EU wat sy begeerte om Groenland te bekom teenstaan, het groot opslae gemaak. Later word na hierdie spesifieke gevalle teruggekeer.

Trump het op verskeie handelsvennote van die VSA tariewe ingestel terwyl hy handelsooreenkomste met ander, veral die VK en die EU, aangegaan het. Sodoende is die wêreld ekonomie in 'n nuwe fase van kommersiële wedywing ingelei. Trump se uitvoerende bevel waarmee die tariewe aangekondig is, het verklaar dat die tariewe daarop gemik is om die VSA se handelstekort te verminder. Genoemde handelsvennote word as ongewone en buitengewone bedreigings vir die nasionale veiligheid en ekonomie van die VSA beskryf (Williams en Hille 2025).

Namate toonaangewende ekonomieë ooreenkomste met ongekende tariewe aanvaar, is Trump se visie vir globale handel vinnig besig om gestalte aan te neem. In 2025 het die VSA die volgehoue

en beproefde globale handelsorde laat vaar ten gunste van 'n radikaal alternatiewe en heeltemal onbewese stelsel wat internasionale handel omvorm. Magtige ekonomieë, soos dié van die EU en Japan, het skielik verhoogde belasting op hul uitvoere aanvaar en toegegee aan Trump se versoeke om nadelige handelsoorloë te voorkom (Williams en Sevastopulo 2025).

Ontleders verwag dat tariewe, indien hulle voortduur, met die verloop van tyd meer as \$2 triljoen in bykomende inkomste oor die volgende dekade gaan word wees. Ekonomie meen egter dat dit nie sal gebeur nie en dat die VSA die nuwe handelsversperrings sal laat vaar. Maar sommige erken dat so 'n aansienlike stroom van inkomste moeilik kan wees om te laat vaar. In *The Hill*, wat 'n invloedryke en geloofwaardige publikasie in Washington, D.C. is en wyd deur veral administrasie- en Kongres-amptenare gelees word, het daar in die eerste week van Augustus 2025 hierdie waarneming verskyn: “There is no doubt that Trump is delivering on his promise to impose steep tariffs and change America’s policies” (Gangitano en Lane 2025).

Vroeg in Julie 2025 het Trump briewe aan meer as 20 handelsvennote gestuur (insluitend Suid-Afrika) waarin hy hulle inlig oor die tariewe wat op hul uitvoere gehef sal word indien hulle nie teen 1 Augustus 'n ooreenkoms met die VSA bereik nie. Nadat Trump hierdie nuwe sperdatum gestel het, het Japan 'n ooreenkoms beding om tariewe van 30% tot 15% verminder te kry. Die insiggewendste deel van hierdie ooreenkoms is egter dat Japan onderneem om waarborge op beleggings tot \$550 miljard te bied wat betrekking het op die VSA se nasionale veiligheid. Die kernbeginsels in hierdie ooreenkoms vorm ook die grondslag waarop die ooreenkoms daarna met die EU voltrek is. Die EU het tot hierdie handelsooreenkoms ingestem wat 'n toegewing aan Trump is en het besef dat die VSA se ekonomiese mag te omvangryk is om aan te vat, te ontduik, te isoleer of te ignoreer. Onlangs het die president van die EU-raad, António Costa, ook gesê dat die transatlantiese betrekkinge ná Trump se vroeëre hewige kritiek op die EU nou gestabiliseer het (Foy 2025). Met die tariefaanslag teen die Europese lande oor hul standpunt ten opsigte van Groenland oorweeg die EU nou hul eie teenmaatreëls. Hoe ver hulle sal vorder, en of hul dreigement enige verandering by Trump sal teweeg bring, is nog onduidelik. Bernd Lange, wat die voorsitter van die EU se handelskomitee is, het in 'n onderhoud om teenmaatreëls tot die EU se beskikking te bespreek, opgemerk – sonder om enige besonderhede te verstrek – dat in 'n wêreld waar ekonomiese mag toenemend vir politieke doeleindes gebruik word, reëlgerigte handel self 'n strategiese voordeel inhou – en dat dít juis is waar die EU besondere mag het. Hy het egter sy ontsteltenis oor Trump se 10%-tariefheffing op agt lidlande, wat vanaf 1 Februarie 2026 van krag sou word, duidelik met die volgende woorde laat blyk:

This is an incredible affront. This is no way to treat partners. This is a new dimension of imperialism on the part of the US President – simply unacceptable. The EU must now take a clear stance. A trade instrument is being used as a lever for political pressure. It is now impossible to simply move on to the agenda. This means that the European Parliament’s work on implementing last summer’s trade deal between the EU and the US must be suspended. (Lange 2026)

Met die hoofkomponente van sy agenda wat nou realiseer, het Trump reeds 'n onuitwisbare invloed op die ekonomie van die VSA gehad. Hy poog deurgaans om wêreldhandel te hervorm. Met die tariewe wat hy implementeer, voer hy daardie strategie uit (Swanson 2025). Die wel-slae en onstuimighede wat ontstaan, is alles as gevolg van sy besluite (Bommakanti 2025).

Trump has long wanted to rework world trade. The tariffs will carry out that plan. Cuts to USAid were not just a case study in the Trump administration going after woke pending or trying to change the federal government's bottom line. It was also crucial to a larger shift in foreign policy strategy. (Douthat 2025)

Die tariewe-oorlog oorheers al maande lank die nuus. Dit is dus maklik om te vergeet dat die hoogste tariewe wat Trump tot dusver gehê het, op produkte van toepassing is en nie op lande nie. Daar is nietemin rede om te dink dat die President se nywerheidsheffings dalk 'n ander oorsaak het. Volgens Artikel 232 van die Wet op Handelsuitbreiding van 1962 word die VSA toegelaat om invoere wat as 'n bedreiging vir nasionale veiligheid beskou word, te beperk (Trade Expansion Act of 1962). Terwyl wederkerige tariewe lande teiken wat handelsoorskotte met die VSA het, is sektorale tariewe meer omvattend.

4. Toepassing van tariewe, sanksies en ander strafmaatreëls

4.1 Indië

Dalk die mees verwarrende en teenproduktiewe geopolitieke spel is Trump se antagonistiese houding teenoor Indië. Hier het hy dit kennelik te ver gedryf, en Indië het gereageer op 'n manier wat hy nie verwag het nie. Die afgelope 35 jaar het die verhouding tussen die VSA en Indië gaandeweg versterk. Indië se grootste probleem is nou dat hulle vir die eerste keer met 'n VSA te doen kry wat nie deur strategiese onbaatsugtigheid gemotiveer word nie (Marshall 2025a). Hulle het geglo dat hulle op die VSA kon staatmaak om hul militêre optrede teen Pakistan te ondersteun. Trump het handelsonderhandelinge met Indië gestaak en (deur middel van 'n plasing op sosiale media) 'n basislyntarief van 25% ingestel. Op 4 Augustus 2025 het hy aangekondig dat daardie tarief met nog 25% sal styg en sekondêre sanksies ook teen Indië ingestel sal word as gevolg van die land se olie-aankope van Rusland. Hierdie stappe is in Nieu-Delhi beskou as dwangmaatreëls en inmenging in Indië se buitelandse beleid en is as onprakties gesien, gegewe Indië se olie-invoerbehoeftes. Trump het ook met verdere tariewe gedreig weens Indië se lidmaatskap van Brics en, daarna ook, as gevolg van Indië se handel met Iran. Trump het selfs nog verder gegaan deur maatskappye van die VSA wat in Indië vervaardig – nadat hy hulle eers gekritiseer en gedreig het met finansiële strawwe – aan te moedig om eerder in hul eie land te belê. Groeiende twyfel oor of daar nog op die Trump-administrasie staatgemaak kan word, versprei nou oor die netwerk van die VSA se bondgenote dwarsdeur Asië. In Indië bestaan daar 'n gevoel van pyn, trauma, verbasing en ongeloof omdat Trump Indië nou meer as ooit vantevore beledig het. Vir die eerste keer in drie dekades het Trump se optrede, verklarings en dwangmatige toon Indië se verhouding met die VSA 'n ploffare binne-landse politieke kwessie in Indië gemaak. Die opposisie, die media en die Indiese publiek het die regering aangemoedig om sterk te staan teen Trump se dreigemente.

Nadat Trump sy buitensporige tariewe teen Indië ingestel het, het die eerste minister van Indië, Narendra Modi, hom eenvoudig geïgnoreer. Modi het nie teruggedeins nie. Hy het met sy handelsvennote, Wladimir Poetin en Xi Jinping, vergader. Xi word dikwels as 'n belangrike strategiese mededinger van Modi beskou. Hul verhouding word gekenmerk deur diepe wantroue, mededinging en selfs oomblikke van openlike vyandigheid, veral oor grensgeskille en strategiese ambisies. Hierdie drie leiers se ontmoeting teen die einde van Augustus 2025 het 'n nuwe tydvak ingelui wat Trump heeltemal uitsluit (Carnegie Endowment 2025). Die vraag het dadelik ontstaan of Indië hom van die VSA gaan distansieer. Die optiese beeld waar Modi

skouer aan skouer met Poetin en Xi staan, het deur die wêreldmedia weergalm, harder as die seremoniële betekenis daarvan. Dit het gekom op 'n tydstip toe Indië sy strategiese besluit om met Rusland en China saam te werk duidelik gemaak het (Xuan, Chen en Jia 2025). Indië kommunikeer dus onomwonde aan die wêreld dat daar alternatiewe is wat gevolg kan word.

Dit is duidelik dat Modi stabiliteit en ondersteuning gesoek het en dit in China by Xi en in Rusland by Poetin gekry het. Hy het onderneem om verhoudinge op grond van wedersydse vertroue, waardigheid en sensitiwiteit te bevorder, terwyl Xi beklemtoon het dat die twee lande mekaar as vennote eerder as mededingers, en as geleenthede vir ontwikkeling eerder as bedreigings beskou (Marshal 2025b). Die twee leiers se woordkeuses laat min twyfel wie hulle in gedagte het. Enkele dae later het Trump opgemerk dat die VSA beide Indië en Rusland in China se guns verloor het (Fitzgerald 2025). "His go-it-alone, tariff-centric diplomacy has alienated allies and left openings for Beijing to build its own coalitions" (Campbell en Doshi 2025).

Hierna het Indië aangekondig dat die land sal voortgaan om Russiese olie te koop aangesien dit ekonomiese voordele het ten spyte van Trump se invoertariewe. Namate Europa en die VSA Russiese olie vermy het oor Moskou se inval in Oekraïne, het Indië voordeel getrek uit die korting op Russiese produksie en sodoende die grootste koper van Russiese ruolie geword (Mukherjee en Verma 2025). Die ontmoetings het ook verdere gevolge gehad: Xi het Rusland, Indië en ander lande in die streek versoek om by China aan te sluit om deur middel van hul gesamentlike ekonomiese invloed die Weste uit te daag in 'n tyd wat deur toenemende geopolitieke en handelspanning gekenmerk word. Volgens hom moet die wêreld wat tans verandering ondergaan, steeds 'n ordelike, multipolêre orde voorhou. Dit sluit die bevordering van vryhandel en 'n regverdiger en redeliker globale bestuurstelsel in wat 'n duidelike uitdaging aan die huidige VSA-geleide stelsel bied.

Die Amerika Eerste-vertrekpunt maak die VSA se beleid teenoor Indië meer belangegedrewe, transaksioneel en ekonomies. Aan die een kant bly Indië steeds vir Washington 'n belangrike strategiese teenwig teen China in die Indiese en Stille Oseaan. Aan die ander kant fokus die Amerika Eerste-beginsel op die verhoging van die VSA se ekonomiese winste, soewereiniteit en lasdeling, met minder klem op multilateralisme of die bevordering van liberale internasionale waardes (Fong, Albert e.a. 2025). Selfs onder die meer nasionalistiese en transaksionele administrasie van Trump beskou Washington Indië dus as 'n langtermynveiligheidsmedewerker. Hierdie benadering bots dikwels met Indië se eie projekte – "Made in India" en "Atmanirbhar Bharat" (selfstandige Indië) – waar beide kante vervaardiging, werkgeleenthede en tegnologiese winste tuis soek eerder as om aan mekaar se eise toe te gee (Pande 2025).

Selfs onder streng toepassing van die Amerika Eerste-beginsel het die VSA met Indië oor verdedigingstechnologiese, gesamentlike-produksie- en hoëtegnologiese vennootskappe gesels. Dit is aanvanklik as wedersydse voordelig beskou, maar was uiteindelik bloot gerig op die VSA se veiligheidsbelange en -vereistes en nywerheidsvoordele. So het die VSA Indië se voorkeur-handelstatus beëindig, tariewe skerp verhoog en die bilaterale ekonomiese verhouding rondom die regstelling van die VSA se handelstekort gestruktureer en druk op Indië oor marktoegang en nywerheidsbeleid uitgeoefen. Die VSA se tariewe van 25–50% op Indiese uitvoere het Nieu-Delhi aangespoor om plaaslike vervaardiging en uitvoerdiversifikasie onder "Atmanirbhar Bharat" te verdubbel, eerder as om toe te gee aan al die eise van die VSA. Selfs wanneer Washington tariewe verhoog, gebruik Indië die Atmanirbhar Bharat-raamwerk met behulp van siviele kern- en ander tegnologie om plaaslike vervaardiging en veerkrachtigheid in die voorsieningsketting te bevorder.

Polities besorg “Atmanirbhar Bharat” aan die regering van Modi ’n stewige been om op te staan en onwrikbaar te bly teen die druk van die VSA op boere, klein produsente en energie-keuses, asook teen tariewe. Hierdie benadering versterk Indië se bedingingsposisie. Daarbenewens loop Washington die risiko dat sy oormatige druk Indië sal dryf om die bande met sy vennote in Brics te versterk en alternatiewe markte te skep wat die hefboomwerking en langtermyninvloed van die VSA kan ondermyn. In wese verwerp “Atmanirbhar Bharat” nie betrokkenheid by die VSA se Amerika Eerste-benadering nie (Mishra 2025).

Dit dien tegelyk as ’n verdedigende verskansing teen die VSA se ekonomiese dwangmaatreels en as ’n aanvallende strategie om krisis (tariewe, visumbepelings en oliedruk) te omskep in geleenthede om Indië se ekonomie, vennootskappe en bedingingsposisie op ’n meer Indië-gesentreerde wyse (met inagneming van nasionale waardigheid en maatskaplike welsyn) te herstruktureer. Die openbare mening beskou die VSA grotendeels as ’n belangrike vennoot, terwyl Nieu-Delhi reageer deur te volhard met sy beskouings van multilateralisme en van strategiese samewerking met Washington oor gemeenskaplike belange, maar terselfdertyd sy bande met Rusland, China en die breër Globale Suide as ’n stigterslid van Brics te balanseer. Indië definieer sy strategiese outonomie as die vermoë om onafhanklike besluite te neem, bindende alliansies te vermy en verskeie magsentrums – die VSA, Rusland, Europa en China – op onderwerpgerigte voorwaardes te betrek (Strategic Files 2025).

Indië se strategiese outonomie is egter onder druk as gevolg van sy afhanklikheid van China en die VSA vir handel, terwyl dit ook veiligheidsbedreigings vanaf China in die gesig staar. Die huidige stram verhouding tussen die VSA en Indië bemoeilik Indië se beleid van onverbondenheid (Donald 2024). Indië is baie trots op sy strategiese outonomie in sy buitelandse beleid, maar die werklike toets sal wees of dit ’n langdurige krisis met Washington kan hanteer (Krishnan 2025). In die latere gedeeltes oor Brics en die VSA se militêre aksies teen Iran word na hierdie aspek teruggekeer met verwysing na Modi se pragmatisme.

4.2 Europa, die EU en Groenland

Elkeen van hierdie onderwerpe verdien afsonderlike bespreking, maar word hier saamgevoeg na aanleiding van Trump se siening oor Europa en meer onlangse uitlatings oor Groenland. Die Amerika Eerste-beginsel kom by al vier gevalle ter sprake, terwyl die ingestelde tariewe op Europa en die EU van toepassing is. Nadat Trump se beoogde planne met Groenland meer aandag begin trek het en die Europeërs daarop gereageer het, het die verhoudinge tussen die VSA en Europa al hoe strammer begin word. In die proses het Trump verdere kole op die vuur gegooi en verskeie aksies van stapel gestuur om sy misnoeë met Europa en die vasteland se leiers te kenne te gee. Hy het beslis nie teruggedeins vir enige konfrontasie wat na sy kant toe gekom het nie. Hy bly onwrikbaar oor sy standpunte en verkondig hulle onbeskaamd. Hy skroom nie om wêreldleiers, en veral dié van Europa, trompop te konfronteer nie. By veral die jaarlikse byeenkoms van die WEF in Januarie 2026 het hy nie doekies omgedraai nie.

Die VSA se ontevredenheid met Europa het reeds kort ná die begin van Trump se tweede termyn begin. In Februarie 2025 het visepresident JD Vance se tirade teenoor Europa die gehoor by die veiligheidskonferensie in München geskok (Frank 2025). Europa is skielik nie meer as ’n effektiewe bondgenoot beskou nie. Op hierdie tema het die NVS uitgebrei: Europa is besig om te verval as gevolg van ekonomiese stagnasie en hewige regulering. Spanning styg oor massa-immigrasie en toenemende sensuur van diegene wat die amptelike narratiewe uitdaag. Nog erger, die strategie bied steun aan antiimmigrasiepopuliste en verregse groepe wat

Europa se ongewilde leiers teenstaan. Maar die belangrikste van alles: Die strategie beklemtoon die dood van die ou orde waarin die VSA en sy bondgenote Westerse demokratiese waardes as 'n globale wondermiddel wou bevorder. Terwyl Europese leiers saamtrek deur gegriefde verklarings van solidariteit uit te reik, is dit onwaarskynlik dat hulle genoeg sal doen om die strukturele probleme aan te spreek, laat staan nog oplos. Onbekostigbare state, demografiese afname, groeiende sosiale ongemak en verswakte weermagte vererger die toestand waarin baie state in Europa verkeer.

Die NVS bepaal die instel van tariewe, dreigemente oor tariewe en selektiewe sanksies teen Europese state en instellings en beskou van hulle nie as vennote nie maar as mededingers wie se handelsoorskotte en regulatoriese mag beperk moet word. Die hervestiging van vervaardiging in die VSA word aangemoedig, asook meer bilaterale bedinging met belangrike Europese ekonomieë wat die EU se voorkeur vir multilaterale, reëlgerigte handelsbestuur uitdaag (Olink 2025). Die essensie van die NVS vir Europa is dat dit voorkeur gee aan die soewereiniteit van die VSA, materiële voordeel en binnelandse politiek bo alliansiebestuur en institusionele verbintenisse wat die Atlantiese orde ná 1945 gedefinieer het (Pillar IV 2025). Dit behels die verskuiwing van multilaterale, reëlgerigte samewerking na bilaterale ooreenkomste en verbintenisse, soos die verbinding van Navo se veiligheidsvereistes met handelskonsessies of verdedigings- en nywerheidsaankope. Strategies is die NVS belangrik omdat dit die VSA se toekomstige beleid op verskillende gebiede uiteensit. Verder word 'n laer strategiese belangrikheid vir Europa in verhouding tot die Westelike Halfrond en die Indiese Oseaan-en Stille Oseaan-gebied geregverdig, soos blyk uit amptelike strategiedokumente wat uitdruklik die moontlike herwaarderding van die VSA se rol op die vasteland in die vooruitsig stel (Schütte 2025).

Terwyl skeptisisme uitgespreek word oor Navo, die EU en multilaterale instellings wat hulle bemoei met klimaat, handel en menseregte, is die belangrikheid van “Amerika Eerste” vir Europa minder in die slagspreuke wat in die NVS voorkom as in die onsekerheid wat dit skep. Dit verhaas onvermydelik die debatte oor Europese strategiese outonomie, verdedigingsintegrasie en die behoefte aan 'n sterker Europese pilaar wat met of sonder Washington kan optree. Verder verhoog dit die twyfel oor die langdurigheid van die VSA se verbintenisse met Europa en sy instellings omdat die VSA se beskerming te eniger tyd voorwaardelik of geheel en al teruggetrek kan word (Balfour 2021). Dit dryf Europa om 'n wêreld te oorweeg waarin die VSA 'n afwisselend belynde groot moondheid is eerder as 'n betroubare vennoot en leier (Finabel 2025).

Ingevolge die Amerika Eerste-beginsel, en soos onderskryf deur die NVS, sal die VSA se beleid teenoor die EU meer belangegedrewe, transaksioneel en mededingend gefokus wees wat die tradisionele alliansielogika van gedeelde waardes en multilateralisme verswak. Samewerking oor aangeleenthede waaruit die VSA sal voordeel tref, sal uitgebrei word, soos met verdedigingsbesteding, handelsbalanse en migrasie. Europeërs sal groter aandag aan strategiese outonomie moet skenk. Die VSA se verbintenisse sal geregverdig word slegs as dit meetbare opbrengste aan die land se werkers, belastingbetalers en firmas bied. Hierdie verbintenisse met alliansies en instellings sal hersien word as onderhandelbare kontrakte eerder as gemeenskapsprojekte, wat die klem nie meer op norme en gedeelde identiteit in die VSA se verhoudinge met die EU sal plaas nie.

Die EU bestempel die Amerika Eerste-benadering as 'n eensydige beleid wat gemeenskaplike belange benadeel, vertroue ondermyn en met die idee van 'n gebalanseerde vennootskap tussen die EU en die VSA bots. Die kritiek wat oor die migrasiebeleid, klimaatinisiatiewe en globalisme uitgespreek word, word verwerp, terwyl dit by sommige Europese nasionalistiese en regse partye groot byval vind.

Groenland moet beskou word teen die agtergrond van hoe die VSA se nasionale veiligheid, ekonomiese voordeel en grootmoondheidswederywing in die Arktiese gebied nagestreef word, selfs ten koste van wrywing in Navo en ook buite Europa, asook binnelandse teenkanting. Die gebied word voorgestel as 'n kritieke bate waarvan die beheer, toegang of belyning hervorm moet word om die VSA se nasionale belange en strategiese voorsprong teenoor Rusland, China en Europa te verhoog. Daardeur wil Trump toegang tot die hele Arktiese streek verseker, en daarom beskou hy die gebied as 'n strategiese teater wat toekomstige globale mag sal definieer. Vir hom is Groenland onontbeerlik vir die VSA se veiligheidsverdediging vanweë die land se ligging (naby die GYVK-gaping), sy rol in vroeë missielwaarskuwing en sy funksie as 'n platform vir die monitering van Russiese en Chinese aktiwiteite in die Arktiese gebied. Die GYVK-gaping is daardie gedeelte van Noord-Atlantiese waters tussen Groenland, Ysland en die VK. Dit is 'n strategiese vlootwurgpunt omdat skepe en duikbote dikwels daardeur beweeg vanuit die Arktiese of Noorse See na die wyer Atlantiese Oseaan. Tydens die Koue Oorlog het Navo hierdie gaping noukeurig gemonitor om Sowjet-duikbote wat die Atlantiese Oseaan binnegegaan het, op te spoor. Gevolglik is dit vandag nog steeds belangrik vir die monitering van vlootaktiwiteit en die beskerming van Atlantiese seeroetes.

Daar is reeds bevestig dat China reeds in 2025 43 loodsduike suksesvol onderneem het tydens verskeie sendings na die Arktiese gebied wat gesamentlike operasies ingesluit het waarby twee diepseevaartuie met bemannings betrokke was.

An expert on polar politics at the Australian Strategic Policy Institute points out that this is really about developing deep-ocean resources for the long term. She believes China is setting itself up to become the global frontrunner in managing the seabed and its assets. (Raquel 2026)

In hierdie verband is Groenland onontbeerlik vir die oprigting van wat Trump die Goue Koepel noem om as 'n landwyse verdedigingskild te dien wat missiellanserings oral in die wêreld sal opspoor en poog om hulle in verskeie fases van vlug te vernietig. Daarmee word 'n skild gevorm om die VSA teen ballistiese, hipersoniese en kruismissielaanvalle te beskerm deur die gebruik van sensors en onderskeppers wat op land, ter see en in die ruimte ontplooi word (Greene 2026; Omur 2025; Fact Sheet 2025b).

Bestaande reëlins, soos die VSA en Denemarke se verdedigingsooreenkoms van 1951, en latere toegang tot en gebruik van die gebied vir die Thule/Pituffik-ruimtebasis word deur Amerika Eerste geïnterpreteer as reëlins wat uitgebrei of heronderhandel moet word om die VSA se teenwoordigheid in die Arktiese gebied te verbeter (Roush 2025). Trump se herhaalde druk weerspieël die voorkeur vir direkte jurisdiksie oor hierdie sleutelgebied eerder as om afhanklik te wees van geallieerde soewereiniteit. In die proses vorm Groenland 'n frontlinie in die VSA se mededinging met China en Rusland. Trump en sy amptenare beklemtoon dat die eiland omring word deur Russiese ysbrekers wat kernaangedrewe is en Chinese skepe, wat die VSA kwesbaar laat onder die huidige Deense rentmeesterskap en wisselvallige gereedheid van Navo. Hierdie wederywing regverdig eise vir meer troepe, radar- en vloottoegang, en vir die beperking van Chinese infrastruktuur en mynbouprojekte wat ooreenstem met gestelde prioriteite om mededingende groot moondhede naby die VSA se invloed- en belangesfeer te beheer. Dan moet die kernargument wat Trump voorhou, nie uit die oog verloor word nie (Schwartz en Baskaran 2026).

Trump het vervolgens gedreig om tariewe teen agt lidstate van Navo in te stel weens hul teenkanting teen sy standpunte. Spanning tussen Trump en Friedrich Merz van Duitsland, Emmanuel Macron van Frankryk, Keir Starmer van die VK en Ursula von der Leyen, president van die Europese Kommissie, het aansienlik toegeneem. Duitsland het ongeveer 13 lede van die Bundeswehr na Groenland gestuur as deel van 'n breër Europese/Navo-teenwoordigheid wat deur Denemarke versoek is. Die troepe het deelgeneem aan 'n kort verkenningssending en verwante oefeninge in en om Groenland saam met ander Europese magte (Silverman 2026). Berlyn motiveer die ontplooiing as ondersteuning aan Denemarke, versterking van Navo se Arktiese voetspoor en in reaksie op geopolitieke spanning. Denemarke het ook afsonderlik saam met die owerheid in Groenland militêre oefeninge beplan om 'n teenwoordigheid in die Arktiese gebied uit te brei (Martin 2026).

Die hele kwessie van Groenland en veral Trump se uitlatings het internasionale nuus en verrigtinge by die WEF oorheers. Uiteindelik is hierdie vrese tot 'n mate besweer met Trump se hoofrede op 21 Januarie 2026, maar nie uit die weg geruim nie. Trump het sy beginselstandpunt herhaal en benadruk, maar afstand gedoen van die moontlikheid om militêre middele aan te wend om Groenland te bekom. Hy en Rutte, wat goed met Trump oor die weg kom, het later oor 'n onderhandelingsproses ooreengekom en Trump het betekenisvol bygevoeg: "You can say yes or no, and then we will remember that" (Trump 2026).

Hoe vinnig en bevredigend 'n oplossing gevind sal word, is onvoorspelbaar en onduidelik in hierdie stadium. Wat wel bekend is, is dat Trump en Rutte ingestem het tot 'n hoëvlakraamwerk vir 'n toekomstige ooreenkoms wat die onmiddellike tarief- en soewereiniteitskrisis sal deëskaleer en die weg sal baan vir verdere onderhandelinge tussen die VSA, Denemarke en Groenland. Trump het reeds sy dreigement teruggetrek om 10% (en later 25%) tariewe op agt Europese Navo-bondgenote in te stel. Groenland gaan nog lank die onderwerp van bespreking wees – nie net tussen die VSA, Europa en Navo nie, maar ook met die politieke polemiek wat dit in die VSA veroorsaak.

4.3 Japan

Amerika Eerste en die NVS stel die verhouding tussen die VSA en Japan meer uitdruklik as transaksioneel en gefokus op lasdeling. Japan bly steeds 'n onontbeerlike bondgenoot vir die VSA se strategie in Oos-Asië. Die vennootskap word van 'n solidariteitsgerigte een na 'n ooreenkoms herformuleer waarin Japan se waarde gemeet word aan hoeveel dit bydra tot die VSA se veiligheids- en ekonomiese doelwitte (Tsuboi 2026). Hierdie bondgenootskap is van wesenlike belang om veiligheid en stabiliteit te handhaaf. Trump het 'n suksesvolle vergadering met Japan se nuwe eerste minister, Sanae Takaichi, gehad. Nogtans word Japan gedruk om konkrete voordele te bewys wat die land aan die VSA kan bied wat betref sekuriteit, handel en belegging (Kozlowski 2019).

Onder Trump word die vennootskap herhaaldelik beskryf as onwankelbaar en selfs op koers na 'n nuwe goue era. Dit word egter aan verwagtinge gekoppel dat Japan meer aan verdediging sal bestee en groter streeksverantwoordelikhede sal aanvaar (Govella 2025).

Die VSA se strategiedokumente en openbare verklarings plaas druk op alle bondgenote om finansieel by te dra, wat 'n ongerustheid laat blyk by die VSA dat vennote, soos Japan, te min bydra tot die toekomstige ontplooiing van die VSA se magte. Die beleid beklemtoon dat die land se geografiese nabyheid aan China, Taiwan en Noord-Korea nie outomaties beskerming

deur die VSA waarborg nie. Gevolglik moet Japan voortdurend sy onontbeerlikheid herbevestig deur hoër verdedigingsbesteding, wyer operasionele integrasie en uitgebreide toegang (Govella 2025).

Omdat Amerika Eerste selektief eerder as isolasionisties is, bly Japan sentraal as 'n frontliniebondgenoot in verhouding tot China en die beveiliging van die seeroetes in die Indiese en Stille Oseaan. Vir Tokio skep die strategie beide risiko en geleentheid. Die risiko van skielike tarief- of alliansiedruk is moontlik sodra Japan as 'n ekonomiese mededinger of onderbesteder beskou word. Japan kry sodoende die geleentheid om die VSA se verbintenis te omsluit deur groter verdedigingsamewerking en belegging in die VSA se ekonomie aan te bied (Kozlowski 2019).

4.4 Afrika

Trump volg 'n transaksionele, sekuriteitsgerigte benadering tot Afrika. Hy beskou Afrika hoofsaaklik deur 'n ekonomiese en geostrategiese lens met die klem op sakegeleentheid en in mededinging met China vir sleutelminerale (Princewill 2025). Sy beleid teenoor Afrika fokus op die verskuiwing van humanitêre hulp na sakegerigte verhoudings. Dit beklemtoon Afrika se sakepotensiaal en mineralerykdom wat kritiek vir die VSA se belange is. Die Agentskap vir Internasionale Ontwikkeling (USAid) is afgeskaf en ander hulpprogramme aansienlik ingekort met die argument dat toekomstige betrokkenheid in Afrika met die doelwitte van Amerika Eerste moet ooreenstem. Trump het al 'n paar Afrika-leiers ontvang om spesifieke handelsooreenkomste aan te bied, wat op die verkryging van mineraalregte en die benutting van politieke ooreenkomste vir ekonomiese winste vir die VSA gefokus het, terwyl hy terselfdertyd die Afrika-state onder druk geplaas het om saam te werk en sy immigrasiebeleid af te dwing. Dit het gelei tot kritiek uit verskeie oorde dat die VSA sy hulp in Afrika verminder en langdurige humanitêre en ontwikkelingsverhoudinge ondermyn.

As 'n leerstelling behandel Amerika Eerste buitelandse beleid hoofsaaklik as 'n middel om sigbare ekonomiese, veiligheids- en politieke opbrengste aan die VSA te lewer en te verseker. In Afrika se geval word dit gekenmerk deur vennootskappe wat onmiddellike voordele bied, eerder as langtermynontwikkeling of -verbintenisse wat lank neem om iets op te lewer, indien ooit (Bell en Faulkner 2025).

Dit is dus minder belangrik as 'n gedetailleerde Afrika-strategie en meer betekenisvol as 'n presidensiële beleidsopdrag wat die VSA se betrokkenheid vernou tot gebiede wat as duidelike oorwinnings vir die VSA teenoor mededingers soos China en Rusland beskou kan word (Seifman 2025).

Ingevolge die Amerika Eerste-benadering word hulp en diplomatieke teenwoordigheid eerder as verstelbare hefbome as semi-outonome pilare van langtermynvennootskappe beskou. Dit word gesien in die aansienlike besnoeiings aan bystand, die sluiting of afskaling van ontwikkelingsinstrumente en politieke gedrewe herroepings of vervangings van ambassadeurs (Stone 2026).

Vir regerings in Afrika spoor “Amerika Eerste” lande aan – indien hulle die volgehoue aandag van Washington verlang en wil behou – om met voorstelle vorendag te kom om binnelandse winste vir die VSA te lewer in die vorm van werkseleenthede, as teenwig vir China en vir energiesekerheid (Bell en Faulkner 2025).

4.5 Brics

Teenoor Brics neem Trump 'n onverbiddelike en ongenaakbare standpunt in. Sy houding is vyandig en strafgerig. Die groep het twee keer vir Trump die harnas in gejaag. Eers het hy sy aggressiewe retoriek en tariefdreigemente teenoor lede van Brics aangewend weens sy kommer oor die statusgevaar vir die VSA se dollar en multilaterale meningsverskille. Ook kan hy nie verdra dat die organisasie voorspraak maak om Westerse oorheersing in diplomatie (lees: die VSA en Trump se styl om internasionale sake te bedryf) met 'n multipolêre wêreldstruktuur te vervang nie. Uiteraard sal dit die Westersgesentreerde wêreldorde herformuleer en die dollar as internasionale transaksiebetaalmiddel vervang. Trump beskou Brics as anti-Amerikaans en beweer dat dit die groep se oogmerk is om die dollar skade te berokken. Trump se beleidsverklarings dui op 'n bereidwilligheid om strenger handelsanksies in te stel, veral indien Brics gesamentlike finansiële meganismes of voorstelle vir 'n enkele geldeenheid bevorder. Hy het elke lid van Brics – en ook lande wat beplan om by die groep aan te sluit – met bykomende tariewe gedreig. Trump se aggressiewe benadering tot beide Afrika en Brics het die verhoudings met verskeie Afrika-lande gespanne gemaak, soos met Suid-Afrika, wat reeds aan nuwe tariewe en opgeskorte hulp onderworpe is weens sy buitelandsebeleidstandpunte en sekere aspekte van sy binnelandse beleid waarmee Trump hewig verskil. Die feit dat Iran en Rusland lede is en tans hoog op Trump se lys vir strenger sanksies is, plaas Brics en sy lede nog meer onder die soeklig en in die spervuur.

Hierna het Trump nie spesifiek na Brics verwys nie, maar lede afsonderlik geteiken toe hy tariewe van 25% aangekondig het teen enige land wat voortgaan om sake te doen of handel te dryf met Iran, wat ook 'n lid van Brics is. Dit is 'n vorm van sekondêre sanksies teen Iran se belangrikste handelsvennote en is bykomend tot bestaande primêre en sekondêre finansiële sanksies wat die VSA reeds toepas. Sy hand word versterk deur dienende wetgewing (Tariffs For Terrorism Act) wat sulke tariewe vereis teen lande wat Irannese olie en petroleumprodukte koop (Breuninger 2026).

Volgens Amerika Eerste en die NVS word Brics as 'n strukturele uitdager vir die VSA se mag beskou. Ter wille van die verdediging van die VSA se soewereiniteit, dollarhegemonie en industriële belange word druk toegepas eerder as dat daar toegeeflik opgetree word. Brics word gesien as 'n voertuig vir nie-Westerse koördinerende en institusionele vernieuwing (bv. nuwe ontwikkelingsbank, reserwewereëlings, uitbreiding na meer lede) wat die sentrale rol van die VSA en Westerse beleidsmaatreëls uitdaag en geleidelik kan laat verswak (Weinberg, Mil-Man en Gamburg 2025). Daarom word Brics se standpunte oor dedollarisering en alternatiewe betaalstelsels as 'n direkte bedreiging vir die VSA se monetêre voorrang en sy geopolitieke hefbomwerking gesien (Martin 2025). Druk gegrond op Amerika Eerste het onbedoeld die interne Brics-samehorigheid en -identiteit versterk, en lede is gedwing om ekonomiese samewerking uit te brei en niedollarfinansiering te ondersoek, juis om blootstelling aan die VSA se hefbomwerking te verminder (Nan 2025).

Gevolgtrek word die VSA se houding teenoor Brics met afskrik- en strafvoorwaardes – tariewe, finansiële dreigemente en diplomatieke delegitimering – eerder as in betrokkenheid geanker. Sodoende het Brics die afgelope tyd stewige houe gely, asook met Modi se ampsbesoek aan Israel en Trump se amptelik uitnodiging aan Modi om by sy Vredesraad aan te sluit. Sou Indië aansluit terwyl ander lede van Brics weier om deel te neem, sou dit die indruk van 'n gebroke front van die Globale Suide verskerp, met Indië wat nader beweeg aan die strukture wat die VSA lei, selfs oor kern-politiekeveiligheidskwessies en nie net oor ekonomie en tegnologie

nie. Die beeld van 'n Globale Suide wat weerstand bied teen die VSA se hegemonie, is stadig maar seker besig om weg te kwyn (Mohan 2026). Meer as net Iran se kernambisie is met die drastiese optredes deur die VSA en Israel geknak. Iran was in geen posisie om voorwaardes te stel of te eis nie. Venezuela verloor beheer oor sy olie. Kuba is op die punt van ekonomiese ineenstorting en word noodsaaklike olie-invoere van Venezuela en Mexiko geweier, en geen Latyns-Amerikaanse land haas om Kuba te ondersteun nie. Vir Suid-Afrika en sy ander vennote in Brics is daar baie om oor na te dink. Die oorlog teen Iran en Iran se aanvalle op twee van sy Brics-vennote, Saoedi-Arabië en die VAE, het nog verdere ongemaklikhede vir Brics opgelewer wat eenheid in die groep tans feitlik onmoontlik maak (Eksteen 2026).

4.6 Rusland

“Amerika Eerste” beteken in wese dat internasionale verbintenisse aangegaan behoort te word slegs indien die VSA en sy bewoners sigbaar bevoordeel word ten opsigte van veiligheid, voorspoed en belange. Dit stem ooreen met beginselvaste realisme in die NVS wat voortdurende mededinging tussen groot moondhede aanvaar, maar multilaterale beperkings verwerp wat die VSA se handelsvryheid inperk (The White House 2025). Daarvolgens is die VSA se beleid teenoor Rusland uitdruklik belangegedrewe en transaksioneel. Gevolglik word Rusland beskou as 'n grootmoondheidsmededinger wat bestuur moet word om vaste veiligheids- en ekonomiese winste vir die VSA te verseker, eerder as 'n ideologiese vyand of vennoot in liberale projekte. Dit laat sodoende ruimte vir selektiewe samewerking of akkommodasie wanneer dit geoordeel word as om die VSA se voorkeure te dien (dink bv. aan Oekraïne, wapenbeheer of energie), selfs ten koste van tradisionele alliansieverwagtinge. Die Russiese leierskap kan egter nie deur 'n liberale denkproses getransformeer word nie. Voorkeur word dus verleen aan militêre afskrikking, sanksies en energiehefboomwerking as instrumente om Russiese mag te bestuur, terwyl demokrasiebevordering of universele norme as primêre doelwitte ten opsigte van Rusland as beleid afgeskaal word.

In die konteks van die oorlog in Oekraïne beteken dit eerstens dat pogings aangewend moet word om die konflik te beëindig deur middel van onderhandelinge. Tweedens moet daar die bereidwilligheid wees om beperkings op Oekraïne se maksimalistiese doelwitte te bereik (bv. lidmaatskap van Navo). Dit alles moet geskied met die stabilisering van die streeksbalans teen laer koste vir die VSA as doelwit. Carment en Belo (2025) stel hul siening oor die bereiking daarvan soos volg: “The trajectory of the war will be shaped less by battlefield momentum than by the interaction between economic endurance, political will, and strategic patience.”

Hierdie benadering vind neerslag in Trump se voorkeur vir realistiese optredes in buitelandse aangeleenthede (Grigas 2025). Die Amerika Eerste-denkrigting is gemaklik met 'n wêreld van invloedsfere wat die VSA se voorrang in die Westelike Halfrond beklemtoon en waar daar van bondgenote in Oos-Europa 'n meer beperkte, voorwaardelike rol verwag word. Sodoende word Europese state aangemoedig om hulle verdedigingsbesteding te verhoog en meer verantwoordelikheid teenoor Russiese mag te aanvaar, terwyl die VSA die toesig oor en toepassing van kern- en strategiese hefboomwerking behou en ook die reg voorbehou om sy verbintenisse en koste te herevalueer (Pillar I 2025). In die proses word ruimte vir selektiewe samewerking met Moskou geskep wanneer dit spesifieke doelwitte van die VSA bevorder (soos wapen-beheermaatreëls en energieprysbestuur). Hierdie buigsamheid is polities voordelig omdat dit wisselwerking tussen harde retoriek en sanksies aan die een kant moontlik maak en aan die ander kant persoonlike diplomatie of ooreenkomste met Russiese leiers toelaat sonder om die oorkoepelende raamwerk van mededingende grootmoondheidspolitik te laat vaar (Rowe 2025).

4.7 Oekraïne

Wanneer Oekraïne deur 'n Amerika Eerste-lens herinterpreteer word, word dit nie as 'n normatiewe projek van demokrasiebevordering gedoen nie, maar eerder as 'n frontlinietoets vir wat in die nasionale belang van die VSA is. Die beskerming van Navo se oostelike flank en die voorkoming van 'n vyandige mag wat Europa kan oorheers, bly in die VSA se geo-strategiese belang. Dit moet egter teen laer koste vir die VSA en met meer geallieerde bydraes nagestreef word wat oneweredige laste op belastingbetalers van die VSA vermy (Pearson 2025; Little 2026). Bystand aan Oekraïne word toenemend aan voorwaardes en bedinging gekoppel. Bykomende hulp moet bydraend tot 'n wapenstilstand-/onderhandelingsstrategie wees eerder as 'n openlike veldtog om Rusland uit en uit te verslaan. Hiervolgens word Oekraïne as 'n Europese veiligheidsprobleem beskou waarmee die VSA sal help, maar wat die moondheid nie onbepaald sal onderskryf nie. Trump beklemtoon voortdurend dat Europese state groter verantwoordelikheid moet aanvaar vir die finansiering en bewapening van Oekraïne, met Washington wat hefboomfinansiering behou. Vertraging of afskaling van hulp vanaf die VSA word as 'n wettige instrument beskou om beide Kiëf en Europese bondgenote te dwing om by 'n onderhandelde formule aan te sluit wat vir Washington se prioriteite en nasionale belange aanvaarbaar is (Kellogg en McDonald 2023). Die beginsel gee prominensie aan 'n onderhandelde skikking eerder as 'n totale Oekraïense oorwinning as die verlangde uitkoms (Legro 2025). Volgens Desch (2026) beweeg Kiëf dalk in die huidige omstandighede na 'n kompromisvrede – een wat noodwendig die oorgawe van Oekraïne se grondgebied insluit.

Baie Europese leiers en die leierskorps van die EU vrees dat die VSA belangstelling sal verloor om Wladimir Poetin na vrede te dryf wanneer die aanvalle teen Iran voortduur en groter afmetings aanneem en dat die voorraad missiele wat Kiëf dringend nodig het, nou deur die VSA self benodig word.

Europeans struggling to cope with Donald Trump's inflammatory interventions may be about to discover there's one thing worse: Not being the object of his attention anymore. As Trump's ongoing operation against Iran takes priority with Pentagon planners and the White House, European officials fear he will lose interest in ending Russia's full-scale war in Ukraine, now into its fifth year. (Ross 2026)

4.8 China

In die geval van China behels Amerika Eerste hoofsaaklik die beskerming van die VSA se rykdom, mag en interne veiligheid eerder as die verdediging van 'n liberale internasionale orde of die beskerming van abstrakte globale verantwoordelikhede. China word dus minder as 'n ideologiese vyand beskou wat verander moet word en meer as die hoof- buitelandse mededinger wat gebalanseer, beperk of benut moet word om die VSA se nasionale belange te bevorder (Bennett en Popli 2026). Hiervolgens word China as die grootste bedreiging en mededinger vir die VSA se ekonomiese en tegnologiese voorrang hanteer. Beleidsinstrumente word geregverdig as middele waarmee die VSA teen Chinese invloed beskerm word eerder as 'n manier om China in 'n reëlgerigte orde te plaas (Sankey en Henderson 2025).

China gebruik strategiese geleenthede om die VSA se leierskap te ondermyn en alternatiewe staats- en ekonomiese reëlings te bevorder (Expert Comment 2024). Beleid teenoor China word hoofsaaklik deur die lens van die VSA se binnelandse veerkragtigheid beoordeel, wat mededingende voordeel eerder as 'n gesamentlike projek om enige liberale orde te vestig, vooropstel (Robbins 2025).

4.9 G20

Die VSA se beleid teenoor en onlangse hantering van die G20 is suiwer belangegedrewe. Die forum word gesien as 'n arena om die VSA se groei, sekuriteit en hefboomwerking oor mededingers en vennote te bevorder, nie as 'n komitee vir globale bestuur nie. Dit herdefinieer wat die VSA van die G20 verwag – 'n verskuiwing van breë konsensusbou oor globale en openbare problematiek na die verkryging van bepaalde ekonomiese, energie- en geopolitieke voordele vir die VSA, selfs ten koste van die verbokkeling van tradisionele inklusiewe multilateralisme (Romero en Patrick 2025). In hierdie proses het Suid-Afrika as voorsitter van die groep in 2025 onvermydelik weens sy ondeurdagte buitelandsebeleidbesluite en -optredes, asook oor sekere aspekte van sy binnelandse beleid in botsing met Trump gekom. Die VSA se doelbewuste afwesigheid by die G20 se jaarvergadering in November 2025 in Johannesburg het 'n skadu oor die groep, sy agenda en sy besluite geplaas. Dit het vererger met Trump se daaropvolgende besluit om Suid-Afrika van al die aktiwiteite van die G20 in 2026 uit te sluit wanneer hy voorsitter is. Suid-Afrika se lidmaatskap mag dalk in hierdie komende jaar in gedrang kom met Trump se besluit om Suid-Afrika nie na die jaarvergadering in die VSA te nooi nie. Suid-Afrika se voortgesette lidmaatskap van die G20 word minder geregverdig deur eng ekonomiese maatstawwe en meer deur 'n kombinasie van historiese, strukturele en diplomatieke faktore wat dit 'n sentrale verteenwoordiger van Afrika en die breër Globale Suide in globale ekonomiese bestuur maak (Le Pere 2026).

Hierdie oorgang volg 'n ongekende reeks van vier opeenvolgende Globale Suide-geleide voorsitters (Indonesië, Indië, Brasilië en Suid-Afrika), waartydens die forum se agenda, asook lidmaatskap, ontwikkel en uitgebrei het. Die forum se eerste volledige gasheersiklus is voltooi. Sedert die G20 verhef is van 'n beskeie jaarlikse byeenkoms van ministers van finansies tot 'n beraad op leiersvlak in reaksie op die wêreldwye finansiële krisis in 2007–2008, het elke lid minstens een keer voorgesit. Nou, vir die eerste keer sedert 2009, keer die G20-presidentskap terug na die VSA. Dit verteenwoordig 'n substantiewe en normatiewe verskuiwing van 'n meer uitgebreide, inklusiewe, ontwikkelingsgesentreerde G20 na 'n nouer, meer genasionaliseerde visie. Dit is die VSA se doel om die bestuur van risiko's en ontwikkelingskwessies (onder andere finansiële stabiliteit en klimaatvereistes) te hanteer om by die VSA se binnelandse vereistes en belange in te pas soos gedefinieer deur die voorskrifte van die Amerika Eerste-leerstelling. Die VSA wil verseker dat die G20 terugkeer na 'n beperkte, staatsgesentreerde ekonomiese forum (Mukherjee 2025).

Die VSA het reeds aangedui dat 'n agenda gevolg sal word wat baie van wat oor die afgelope vier jaar bereik is, sal beperk of selfs negeer. So 'n verskuiwing laat fundamentele vrae oor die G20 se doel, legitimititeit en doeltreffendheid ontstaan op 'n tydstip wanneer multilateralisme self toenemend onder druk verkeer.

The Trump administration has already signaled that its presidency will pursue a markedly leaner agenda framed around economic growth, deregulation, energy security, and technology, and which will surely curtail the G20's work in areas including climate, inequality, and development. In practice, this is likely to mean fewer working groups, fewer ministerial meetings, and sharply reduced interaction with civil society and most engagement groups. (Romero en Patrick 2025)

Gevolgluk sal die doelwitte wat in 2025 aanvaar is en ag slaan op die belange van Afrika en die Globale Suide, min of geen aandag in 2026 geniet nie, want dit pas nie in by die VSA se agenda vir 2026 nie. (Media Note 2025)

Die strategiese betekenis van Amerika Eerste ten opsigte van die G20 hang af van hoe die VSA sy invloedssfeer en grootmoondheidsmededingingsdenkwyse gaan gebruik om globale reëls te versterk wat op die beskerming en bevordering van sy eie nasionale belange neerkom (Vinjamuri 2025).

Hierdie benadering kan op kort termyn die VSA se hefboomwerking verbeter, maar hou ook die risiko in dat die G20 as 'n wettige spilpunt van globale ekonomiese bestuur verlam kan word. Ontevrede lede mag in die proses meer aandag skenk aan alternatiewe groeperings, soos Brics of streeksreëlings (Media Note 2025). Die waarskynlikste uitkoms is dat 2026 'n ontwrigtende jaar vir die G20 sal wees – een wat gekenmerk gaan word deur transaksionele diplomatie, herhalende dreigemente van tariewe en minagting vir institusionele kontinuïteit of diplomatieke konvensie. 'n VSA-gesentreerde G20 wat institusionele geheue en ideologiese momentum heeltemal verwerp, hou die moontlikheid in dat die G20 se sin vir gemeenskaplike onderneming verlore sal gaan. Heelwat vraagstukke – van die klimaatkrisis en die tans ontvouende energie-oorgang tot internasionale finansies en korporatiewe belasting – kan eenvoudig uit formele besprekings verdwyn. Pretoria het aangedui dat dit waarskynlik sal stilbly en wag vir die volgende rotasie van die G20 wat in 2027 in die VK se hande sal wees.

4.10 Suid-Afrika

Die VSA se beleid teenoor Suid-Afrika draai nie net om tariewe en Trump se eie siening van sekere aspekte van wetgewing en gebeure in die land nie. Veel meer is op die spel wanneer die VSA meer openlik belangegedrewe, transaksioneel en bestraffend optree met ekonomiese- en ideologiese-belyningstoetse wat toenemend toegang tot handel, hulpverlening en diplomatieke welwillendheid beëindig. Pretoria se Brics-oriëntasie en sy standpunte en optredes ten opsigte van Israel en aansienlike verbondenheid aan en samewerking met Hamas, Iran, China, Rusland en Kuba word saam met sy selfversekerde houding oor die Globale Suide die lakmoestoets vir die VSA. So word Suid-Afrika minder as 'n strategiese vennoot en meer as 'n huiwerige of onbetroubare swaastaat in globale mededinging beskou (Tapsoba 2025). In Kongres-geledere word daar alreeds na Suid-Afrika verwys as synde vyandig teenoor die VSA. Senator John Kennedy van Louisiana het Suid-Afrika by verskeie onlangse geleenthede beskryf as die VSA se vyand en duidelik nie die VSA se vriend nie weens Pretoria se buitelandsebeleidsbelyning: “Well, they are a unique problem for America. I mean, they are our enemy right now. They are buddies with all of our enemies. And they have been very critical of the United States” (Maromo 2025).

Gevolgluk loop Suid-Afrika die risiko om telkens ekonomiese en diplomatieke vergelding van Washington te ontlok, nie net van Trump se kant nie, maar, ewe belangrik, ook van die Kongres. Suid-Afrika word as 'n probleem hanteer en selfs as 'n gevaar beskou wat onder druk geplaas moet word omdat dit in konflik met die VSA se prioriteite staan en gevolglik onversoenbaar met daardie land se nasionale belange en veiligheid is (Meeting 2025). Die nuwe ambassadeur van die VSA het teen die middel van Februarie 2026 met sy dienstermyn begin. Suid-Afrika het steeds nie 'n gevolmagtigde ambassadeur in Washington nie, net 'n nuut aangestelde tydelike saakgelastigde wat bevel van die ambassade neem. Op so 'n aanstelling is stellig besluit aangesien die pos nie geloofsbriewe vereis nie. Dit verleen egter nie ambassadeurstatus aan die persoon nie, aangesien hy nie as sodanig by die VSA geakkrediteer word nie.

4.11 Venezuela

Hierdie land het 'n toets geword van hoe die VSA se hardkoppige nastrewing van nasionale belang (energiesekerheid, migrasie, China/Rusland/Iran) versoen word met skeptisisme teenoor beide multilateralisme en oop regimeveranderingsaksies. Venezuela is gesien as 'n probleem rakende invloedssfeersekuriteit, grootmoondheidsmededinging en beheer van strategiese hulpbronne, bekamping van dwelmshandel in al sy fasette, en migrasievloei, eerder as 'n projek om demokrasie te herstel. Die Westelike Halfrond word as 'n prioriteitsarena behandel, soos die NVS dit ook duidelik stel, en van die hoogste belang in die VSA se buitelandse beleid. Mededingers moet in hierdie gebied uitgesluit word sodat die VSA sy strategiese belangrikheid en handelsvryheid kan behou. In hierdie opsig maak Venezuela saak omdat dit China, Rusland en Iran in sy energie- en sekuriteitssektore toegelaat het (Tobin 2025).

Met hierdie logika word Caracas as beide 'n veiligheids- en 'n geopolitieke probleem beskou. Optrede teen Venezuela was drieledig: om dwelmshandelaars op hul roetes na die VSA te stuit en hul bote te vernietig; om die President te verwyder sodat hy op dwelmaanklagte in die VSA kan teregstaan; om die oliebronne te bestuur sodat – soos die VSA dit stel – die inkomste daaruit tot die voordeel van die plaaslike bevolking beskikbaar gestel kan word wat hulle vir soveel dekades ontnem was. Hierdie optrede het ook bykomende resultate opgelewer wat die VSA as bedreigings vir sy nasionale belange geag het. Die betrokkenheid van Rusland, China en Iran in Venezuela is ontwrig en die voordele wat hulle uit daardie teenwoordigheid geniet het, is beëindig. Kuba, wat in verskeie opsigte van Venezuela afhanklik is, is 'n gevoelige slag toegedien.

4.12 Kuba

Die VSA het sy eerste blokkade van Kuba meer as 60 jaar gelede ingestel. Tans beleef die land 'n humanitêre krisis, en vir sy regering, wat om oorlewing veg, lyk die situasie benard. Met die militêre optrede van die VSA vroeg in Januarie 2026 teen Venezuela in opvolging van sy maande lange aksies teen dwelmbote en olieskepe, het die VSA ook die land se bande met Kuba 'n gevoelige slag toegedien. Kuba beleef tans die ergste ekonomiese krisis in sy 67 jaar onder kommunistiese bewind. Met reeds wydverspreide kragonderbrekings, medisynetekorte en stygende voedselpryse was Kuba se ekonomiese probleme nog nooit erger nie. Oor hierdie krisis wat Kuba nou in die gesig staar, is daar weinig beheer. Ná die VSA se optrede teen Venezuela en die oorname van sy oliesektor vloei petroleumprodukte nie meer na Kuba nie en is die land se reddingslyn met sy naaste bondgenoot erg ontwrig. Hierdie toedrag van sake sal bestaande tekorte aan voedsel, brandstof, medisyne en elektrisiteit vererger en die risiko van maatskaplike onrus verhoog. Trump het daarop gesinspeel dat die land binnekort 'n ekonomiese ineenstorting kan beleef en het Havana aangespoor om 'n ooreenkoms te sluit voordat dit te laat is. Sodra die gevolge van die VSA se optrede ten volle realiseer, kan Kubaanse leiers dit as 'n opsie oorweeg. Op die oomblik bly Kuba egter steeds uitdagend (ten minste in woorde), terwyl ander Latyns-Amerikaanse leiers gekies het om Trump te paai (News 2026).

Byna elke bewoner van die Withuis sedert Dwight Eisenhower het gepoog om Kuba se kommunistiese regering omver te werp. Trump dink dit sal uiteindelik onder sy toesig gebeur, en sonder veel moeite. Die eilandnatie met minder as 10 miljoen inwoners is nou in die moeilikheid nadat hul hoofweldoener deur spesiale magte van die VSA uit Venezuela verwyder is. Hierdie aanval het belangrike strategiese gevolge vir Kuba. Meer as 30 Kubaanse militêre personeel het in die operasie omgekom. Die ontbloting van Kuba se intelligensie- en militêre rol in Venezuela kan Havana se beeld onder sommige van sy bondgenote kompliseer. Nood-

saaklike ekonomiese reddingslyne is afgesny. Sanksies beperk handel, belegging, finansiële vloei en toegang tot tegnologie, wat feitlik alle sektore van die Kubaanse ekonomie raak. Beperkings word geplaas op toegang tot die VSA se finansiële stelsel, en die dollar bemoeilik Kubaanse buitelandse transaksies (Sanction regime, met geen datum van uitreiking nie).

Die aanval op Venezuela word gesien as 'n teken dat Kuba nou 'n primêre teiken is vir Trump se breër hemisferiese strategie onderskryf deur die Monroe-doktrine en wat binne die Amerika Eerste-raamwerk en die NVS val om buitehemisferiese invloed uit te skakel en linksgesinde outoritêre regimes te teiken. Aanduidings is reeds daar dat Havana dalk selfs die volgende teiken vir erge strafmaatreëls deur die VSA kan word (Tekin 2026).

Die VSA pas al vir langer as ses dekades omvattende sanksies teen Kuba toe, wat hierdie strafbepalings een van die langste eensydige toepassings in die geskiedenis maak. Aanvanklik is sanksies tydens die Koue Oorlog aangewend as 'n reaksie op die Kubaanse revolusie se belyning met die Sowjetunie en die nagevolge van die Kubaanse missielkrisis. Sanksies is sedertdien herhaaldelik geregverdig ter bevordering van demokrasie, menseregte en nasionale veiligheid. Sedert die aanvanklike instel van sanksies tussen 1960 en 1963 het opeenvolgende presidente uitvoere geleidelik gestaak. Kubaanse bates is gevries en 'n volledige embargo is ingestel op handel en die meeste reise. Later het die Kongres opgetree om buitelandse firmas wat met Kuba handel dryf of in die land belê, met boetes te dreig. Sodoende het sanksies 'n besliste eksterritoriale karakter gekry. Hierdie raamwerk het die beleid besonder veerkragtig gemaak teenoor verandering, want die opheffing van sleutelemente vereis nou optrede deur die Kongres eerder as 'n besluit deur die President (Klein 2025). Die aanval op Venezuela het ook die beperkings van China se strekvermoë bewys – petroleumprodukte is nie meer beskikbaar nie, ook nie vir Iran en Kuba nie (Chaguan 2026).

Trump se dreigement om tariewe te hef op lande wat olie aan Kuba verskaf, het 'n gedugte nuwe uitdaging vir die Mexikaanse president, Claudia Sheinbaum, geskep in haar pogings om Mexiko se belange met die eise van die Withuis te balanseer (McDonnell en Linthicum 2026). Mexiko se daaropvolgende besluit om olieverskappings te staak, dreig om Kuba se reeds ernstige brandstof- en ekonomiese krisis te verdiep, terwyl dit sy politieke en ekonomiese afhanklikheid van 'n nouer stel buitelandse vennote verhoog en Havana se beweegruimte verder beperk. Hiermee het Kuba se energiereddingslyn 'n direkte teiken en slagoffer van die VSA se dwangdiplomatie geword en om sy belange in sy invloedssfeer te beskerm. Kuba sal waarskynlik pogings verdubbel om voorrade van Rusland, Angola, Algerië, Brasilië of ander lande te bekom, maar hierdie verskaffers moet potensiële tarief- of sanksieblootstelling deur die VSA teen betreklik beskeie kommersiële winste opweeg. Moontlike vlootblokkades in die nabyheid van Kuba kan nie uitgesluit word vir die VSA om die strop nog nouer te trek nie. Uitvoere van ruolie na Havana droog vinnig op en met oliereserwes wat krities laag raak, staan Kuba ekonomiese ineenstorting in die gesig sonder nuwe voorrade (Aris 2026).

Met brandstofvoorrade wat die afgelope maande afgeneem het, het bedrywigheide in hospitale afgeneem terwyl siektes en hongerte steeds toeneem. Motorbestuurders wag ure lank met die hoop om brandstof te bekom. Kragonderbrekings is 'n daaglikse realiteit oor 'n groot deel van die eiland en lugdienste – sonder stralerbrandstof – skort vlugte op. Die gevolglike afname in toerisme tesame met verskeie lande wat hul kontrakte met Kubaanse dokters gekanselleer het, vererger die krisis vir Havana met broodnodige buitelandse valuta wat die land ontnem word om vir invoere te betaal (Daniels en Chávez 2026).

4.13 Iran

Oor die afgelope agt maande het die VSA sy buitelandse beleid teenoor Iran met toenemende druk verskerp deur sanksies, diplomatieke aksies en militêre aanvalle, hoofsaaklik as gevolg van kommer oor Iran se kernkragambisies, kwaadwillige streeksaktiwiteite en onderdrukking van die bevolking. Washington beskou hierdie stappe as noodsaaklik om Teheran enige kernwapenvermoë te ontsê, sy missiel- en hommeltuigprogramme en uitvoere van daardie items te ontwrig, en sy vermoë te beperk om gevolmagtigdes te finansier. Dienooreenkomstig het Trump druk begin toepas wat ook die herinstelling en verskerping van sanksies op Iran se energie-, konstruksie- en tegnologiese sektore insluit. Onlangse maatreëls teiken instellings wat gekoppel is aan Iran se kernprogram en sy ballistiese-missiel- en onbemandelugvaartuigstelsels. Dit weerspieël Washington se vasberadenheid om enige geheime of vinnige vooruitsig op kernwapens te voorkom. In Junie 2025 het die VSA hewige lugaanvalle op drie kernkragterreine geloods om verryking en wapenrelevante navorsing te vernietig. Sedertdien handhaaf die VSA 'n verhoogde vloot- en lugteenwoordigheid in Iran se nabyheid wat toon dat die VSA te eniger tyd gereed is om aanvalle te herhaal indien Iran sensitiewe kernkragbedrywighede hervat. Ook indien sy gewelddadige onderdrukking van protesteerders verder toeneem.

Washington beskou Iran se steun vir groepe soos die Houthi's in Jemen, milisies in Sirië, Hasjd al-Sjaabi in Irak, Hezbollah in Libanon en Hamas in Gaza as direkte bedreigings vir die VSA se bondgenote, streekstabiliteit en vryheid van seevaart. Sanksies oor die afgelope maande het entiteite en vaartuie geteiken wat gekoppel is aan Iran se skaduvloot. Washington beskuldig hulle daarvan dat hulle olie en petrochemikalieë smokkel om netwerke en volmagbedrywighede te finansier. Die VSA het ook teen Iran se hommeltuig- en missielhandel met Rusland en Venezuela en ander vennote opgetree, en aangevoer dat hierdie uitvoere die VSA se nasionale belange in die Westelike Halfrond en die Midde-Ooste bedreig. Deur inkomstestrome te ontwrig en wapenoordragte te bemoeilik, beoog Washington om Teheran se vermoë te verswak om mag buite sy grense te projekteer.

Aan die einde van 2025 het Iran wydverspreide protes oor ekonomiese probleme en geld-eenheidineenstorting beleef wat die VSA gekoppel het aan die gevolge van sanksies en wanbestuur. In reaksie hierop het Washington ook sanksies ingestel teen Irannese veiligheidsbeamptes en finansiële netwerke wat daarvan beskuldig word dat hulle betogers gewelddadig onderdruk. Sekondêre sanksies dreig ook teen buitelandse instansies wat vir Iran bystaan. Hierdie maatreëls word geregverdig as beide 'n menseregtereaksie en 'n wyse om die regering finansiël verder te isoleer en interne druk op die leierskap te verhoog.

Teen die einde van Januarie 2026 het Trump Iran baie ernstig gewaarsku om te onderhandel of om drastiese gevolge te verwag. Hy stel drie ononderhandelbare eise aan die Irannese: 'n permanente einde aan alle verryking van uraan en die wegdoening van alle voorrade; beperkings op die reikwydte en aantal van hul ballistiese missiele; en 'n einde aan alle steun vir groepe in die Midde-Ooste, insluitend Hamas, Hezbollah en die Houthi's. Trump het reeds verskeie stappe gedoen ter voorbereiding sou hy op aksie teen Iran besluit. Die Golfstreek, die Indiese Oseaan en die oostelike Middellandse See beleef een van die ernstigste vlakke van militêre opbou deur die VSA in baie jare (Sanger, Pager en Fassihi 2026). Op 28 Januarie 2026 het Marco Rubio voor die Senaat se Komitee oor Buitelandse Verhoudinge net hierdie opmerking gemaak: "The president never rules out his options as commander in chief to protect the national interest of the United States" (Kelly 2026).

Intussen het die menseslagting van protesteerders wat teen die Irannese owerhede se onderdrukking gekant is, onverpoosd aangehou. Hieroor het Trump Iran ook alreeds gewaarsku om optrede daaroor te wagte te wees. Al reaksie wat die Irannese toon, is om op hul beurt te waarsku dat hard teruggeslaan sal word as die land aangeval word. Waarnemers meen dat Iran dit hierdie keer mag bedoel (Erlanger 2026). Dit het Trump nie van sy planne laat afsien nie.

Die probleme wat voortspruit uit Trump se optrede teen Iran belig die ongerieflike waarheid: So magtig as wat die VSA se ekonomie is, is dit steeds onlosmaaklik verbind met die res van die wêreld. In sy *Chokepoints: American power in the age of economic warfare* (2025) artikuleer Edward Fishman die gedagte dat die VSA beduidende eensydige hefboomwerking via knelpunte (die dollar, noodsaaklike finansiële en tegnologiese infrastruktuur, tariewe en uitvoerbeheerraamwerke) besit, maar dat die President se onvoorspelbare toepassing van hierdie hefboomwerking dreig om daardie knelpunte te verminder en die langtermynmag van die VSA in gedrang te bring. Deur die wêreld ekonomie in 'n wapen te omskep keer hy dekades van globalisering om met ongekende gevolge. Die les uit die buitelandse beleid van die Trump-era is dat ekonomiese oorlogvoering met dissipline, koalisiebou en 'n langtermynplan toegepas moet word, eerder as 'n eenvoudige, transaksionele instrument in 'n poging om buitelandse beleidsdoelwitte af te dwing.

4.14 Sanksies

Ingevolge Amerika Eerste is sanksies 'n sentrale en hoogs aanwendbare instrument van die VSA se buitelandse beleid deurdat dit direk en uitdruklik gekoppel word aan die beskerming van die VSA se veiligheid, voorspoed en die bereiking van geopolitieke doelwitte. Met hierdie benadering word sanksies en sanksieverwante maatreëls (soos tariewe) selfgeldend en dikwels eensydig toegepas om beide teenstanders en huiwerige vennote te dwing om by die VSA se voorkeure en vereistes in te val (Pillar IV 2025). Die VSA se sanksiebeleid, wat vele geselekteerde sanksies en teikens betrek, beklemtoon dat die primêre doel daarmee is om die VSA se nasionale belange te beskerm en te bevorder – veiligheid, ekonomiese mededingendheid en strategiese oorheersing – eerder as om internasionale norme te handhaaf (Rosenberg 2025).

Sanksies word as eerste reaksie toegepas en nie as laaste uitweg nie. Dit weerspieël vertroue in die VSA se finansiële mag (Sanctions Primer 2023). Sodoende kry sanksies hul tweeledige karakter: Hulle dui op morele of politieke veroordeling, maar is bowenal instrumente van magspolitiiek en ekonomiese staatsmanskap wat tot die VSA se voordeel aangewend word (Sinkkonen 2019).

Die NVS beskou ekonomiese instrumente, insluitend sanksies, as die kern van grootmoondheidsmededinging. Sekondêre sanksies en tariewe word teen Derde Wêreld-land se firmas en banke, asook individue, gebruik wanneer hulle met teikens van die VSA handel en sodoende met die VSA se buitelandsebeleidsvoorkeure ekstraterritoriaal betrokke raak – om hulle hul toegang tot die VSA se markte en die dollarstelsel te ontnem. Hierdie beginsel dwing state om te kies tussen ekonomiese betrekkinge met die VSA en betrekkinge met aangewese teenstanders. Trump het hierdie metode gevolg in sy tariefheffings teen lede van Brics oor hul handel met Iran.

5. Die VSA en Israel se lugaanvalle teen Iran en die dood van Khamenei

Trump se vyandigheid teenoor Iran spruit uit die gyselaarskrisis met die VSA se ambassade in Teheran in 1979. Hy het dit vir die eerste keer in die openbaar veroordeel in 'n televisie-onderhoud in 1980 waarin hy ook die inval en beslaglegging van Iran se olievelde bepleit het. Die 444 dae lange krisis, die mislukte Operasie Eagle Claw-reddingspoging, en president Carter se klaarblyklike swakheid het 'n diepe invloed op Trump se wêreldbeskouing gelaat. Macintyre (2026) beweer dat hierdie ervaring Trump se oortuiging versterk het dat militêre mag en die toon van krag noodsaaklik is vir die VSA se geloofwaardigheid – wat die huidige konflik met Iran die hoogtepunt maak van griewe wat deel was van die psige van die VSA.

Die VSA se toepassing van strategiese diplomاسie het Iran vele geleenthede gebied om tot 'n vergelyk te kom. Iran het egter verkies om weerstand te bied. Toe die geopolitieke siening oor Iran verander, het Trump besluit om tot dwangdiplomاسie oor te gaan (wat Sanger 2026 as “coercive diplomacy” beskryf). Hierdie dwang is moeilik om vir 'n onbeperkte tyd vol te hou. Ook is strafmaatreëls nie die finale oplossing nie. Om Iran intern te verander verg ander benaderings met planne wat daarvoor daargestel moet word. Wat reeds ná die lugaanvalle op verskeie teikens in Iran en die grootskaalse beskadiging van Iran se vloot, lugmag en ander instellings, tesame met die dood van ajatolla Ali Khamenei baie duidelik geword het, is dat die Midde-Ooste van vóór 28 Februarie 2026 daarmee heen is. 'n Nuwe Midde-Ooste sal tot stand kom wat deur die VSA en sy streeksbondgenote Israel, die Golfmonargieë, Turkye en 'n veranderde Sirië bepaal en oorheers sal word. Rusland en China mag mindere rolle speel; Iran was hul laaste geostrategiese vennoot in die streek. Rusland het reeds Sirië aan die VSA afgestaan. Rubio het Iran se teensinnigheid om sy ballistiese missiele te openbaar reeds geruime tyd as 'n groot probleem uitgewys (Chávez 2026).

Trump het begin moeg word vir nimmereindigende onderhandelinge. Weke lank het hy 'n armada van vliegdekskepe en torpedojaers in die waters van die Midde-Ooste ontplooi wat deur eskaders F-35- en F-22-vegvliegtuie versterk is en na geallieerde basisse regoor die streek gestuur is. Dit was die grootste opbou van mag deur die VSA sedert die oorlog in 2003 om Saddam Hussein van Irak omver te werp. Operasie Epic Fury het op 28 Februarie 2026 begin (Subramanian 2026).

Die weermagstafhoof van die VSA, generaal Dan Caine, het hierdie punt beklemtoon tydens die mediakonferensie wat hy en die minister van oorlog, Pete Hegseth, gehou het:

This is not a single overnight operation. The military objectives that the Joint Forces have been tasked with will take some time to achieve, and in some cases, will be difficult and gritty work. Part of the U.S. mission is to bar Iran from any ability to “project power outside its borders”. (Timotija 2026)

Soos wat verwag kon word, was die reaksie in die buiteland hoofsaaklik negatief en veroordelend. Die hooftemas daarvan het die onwettigheid, eskalasierisiko's, burgerlike skade en moontlike motiewe vir bewindsverandering in Iran beklemtoon (NPR's International Desk 2026; Bayer en Gray 2026). Baie regerings, veral Rusland en China, en verskeie leiers wat die Globale Suide verteenwoordig, insluitend Suid-Afrika, het die aanvalle bestempel as 'n voorbedagte daad van aggressie teen 'n soewereine lid van die VN wat nie as selfverdediging ingevolge die VN se Handves geregverdig kan word nie. Die eerste minister van die VK, Keir Starmer, het sy regering doelbewus militêr van die aanvalle weerhou. Hy het uitdruklik

beklemtoon dat die VK geen aandeel in hierdie aanvalle gehad het nie. Nadat hy 'n oproep van 'n woedende Trump ontvang het, het hy sy aanvanklike weiering verander dat militêre vliegtuie van die VSA 'n basis in die VK kon gebruik.

Die VN se Veiligheidsraad het in 'n noodsitting vergader na die gesamentlike aanvalle deur die VSA en Israel. Die een vergadering wat daaraan gewy was, het niks opgelewer nie. Toe Rosa Freedman, Britse professor in regte, konflik en globale ontwikkeling aan die Universiteit van Reading, gevra is of die aanvalle internasionale reg skend, het sy die volgende antwoord gegee.

Iran has been a threat, not only to Israel, but to the entire region for decades now under this regime. And they have been very clear about the threats that they pose and about their ambitions to have nuclear weapons and to use nuclear weapons. If you look at it within the context of the purpose of that law and the purpose of the United Nations, it's very clear that those strikes within the context of Iran developing a nuclear weapon are completely lawful. (Freedman 2026)

Dit is belangrik om daarop te let dat van die kritiek wat die VAE en Saoedi-Arabië gelewer het, die hewigste dié was wat teen Iran uitgespreek is vir sy lugaanvalle op teikens op hul grondgebied wat nie basisse van die VSA is nie. Bahrein het daarin geslaag om 'n resolusie deur die Veiligheidsraad aanvaar te kry waarin Iran veroordeel word vir die aanvalle teen Golfstate. 'n Verdere resolusie wat gevra het dat die VN optrede teen Iran sou toelaat om te help om die Seestraat van Hormoes oop te hou het misluk.

Verder was die optrede van die VAE as 'n Brics-lid in direkte diplomatieke konflik met 'n medelid oor 'n primêre strategiese saak (skeepvaart en energie). Hierdie interne verdeeldheid binne Brics is geopenbaar en die uitbeelding van 'n verenigde Globale Suide-alliansie word ondermyn. So word die omvang van Brics se tekortkominge in operasionele kapasiteit ontbloot en word eenstemmigheid oor harde veiligheidsaangeleenthede en krisisbestuur moeiliker. Hierdie verwikkeling sal ongetwyfeld ook besprekings binne Brics rakende die formulering van verenigde standpunte oor Golfsekuriteit en navigasievryheid bemoeilik. Verder illustreer dit dat verskillende bedreigingspersepsies en alliansieraamwerke (VAE teenoor Iran, en moontlik ander Brics-lede) samesprekinge en besluite oor geostrategiese aangeleenthede uitdagend, indien nie onmoontlik nie, maak. Die geloofwaardigheid van Brics het ongetwyfeld 'n aansienlike knou weg (Eksteen 2026).

Terwyl die Golfstate steeds op goeie voet met Washington verkeer en steeds passiewe gashere vir die VSA se magte speel, mag die Iran-konflik 'n fundamentele hersiening van die verhoudings tussen die VSA en die Golfstate vereis. Hul onderhandelaars sal 'n meer gebalanseerde veiligheidsvennootskap met die VSA verlang. Hulle sal strategiese wederkerigheid eis. Die huisvesting van die VSA se magte hou tans 'n oneweredige risiko vir hulle in sonder gewaarborgde beskerming. Toekomstige samewerking sal afhang van hersiene verwagtinge en verpligtinge.

Operasie Epic Fury stem ooreen met die Amerika Eerste-leerstelling en omarm drie kernskakels: binnelandse veiligheid as die hoogste belang, verwerping van multilaterale beperkings, en strategiese transaksionalisme, voordat dit oorgaan na die interne spanning wat die veldtog blootlê. Gedurende Trump se tweede termyn is direkte militêre betrokkenheid by Iran – geïllustreer deur uitgebreide aanvalle en langdurige militêre operasies – gesien as 'n beduidende uitbreiding eerder as 'n verwerping van sy "Amerika Eerste"-filosofie. Die Iran-

veldtog dui nie op 'n herlewing van tradisionele liberaal-internasionalistiese intervensionisme nie, maar eerder op 'n beperkte, transaksionele en selfsugtige rasionaal waarin militêre mag gebruik word as 'n manier om vermeende bedreigings vir die VSA se veiligheid, ekonomiese belange en binnelandse politieke kapitaal uit te skakel.

Die VSA is dus afhanklik van dwangdiplomatie (*The Economist* noem dit weer “gunboat diplomacy”) (The Telegram 2026) om strategiese welslae te behaal. Terwyl die konflik met Iran voortduur, hou die wêreld die oorlog met ingehoue asem dop. Wat die meeste dalk nie besef nie, is die strategiese dinamika en verskuiwing wat aan die gang is namate Iran se militêre doeltreffendheid afneem terwyl die vermoëns en vasberadenheid van die VSA, Israel en verskeie state in die Golf versterk. Die gevolg is 'n langdurige, laer-intensiteit-uitputtingsoorlog – een wat, ten spyte van die huidige spekulasie, Washington en sy bondgenote bevoordeel. Maar wat sal die prys wees wat uiteindelik betaal moet word om daardie oorwinning te behaal?

Trump se doeltreffendheid as 'n oorlogstydse president word nou eers ná die aanvang van die VSA se optredes teen Iran beoordeel. Deur die militêre historikus Victor Hanson (2001) se drie kriteria vir oorlogstydse presidensiële sukses te gebruik, kry Trump prysenswaardige graderings in twee daarvan. Die eerste een behels die aanwending van toepaslike mag om uitdruklike militêre doelwitte te probeer bereik. Meer as 8 000 teikens is reeds in die eerste maand aangeval, terwyl Iran se verdedigingsopset en leierskap aansienlik verswak is. Die tweede een is sy standvastigheid teen binnelandse teenkanting van beide Demokrate en Republikeine wat antioorlog is. Sy tekortkoming lê egter in die derde kriterium om die aksies teen Iran in etiese terme uiteen te sit. In teenstelling met presidente Woodrow Wilson, Franklin Roosevelt en George H.W. Bush vermy Trump dit om die VSA se optredes op idealisme te baseer en verkies hy om dit volgens oorwegings van nasionale belang te formuleer. Gevolglik voer Continetti (2026) aan dat hierdie benadering voldoende kan wees slegs solank militêre optredes suksesvol is. Hy waarsku dat volgehoue openbare steun tradisioneel staatgemaak het op presidente wat die VSA se oortuigings en belange saam gehandhaaf het. Hy beweer dat die effektiwste manier om die bedreigings van Iran te neutraliseer nie net militêre meerderwaardigheid behels nie, maar ook hulp insluit om die bevolking van daardie land te help om hul onafhanklikheid te verkry. Hierdie etiese argument het Trump nog nie aangebied nie, omdat hy nie die waardes van sy Amerika Eerste-beleid in die gedrang wil bring nie.

6. Navo

Die VSA se beleid teenoor Navo word meer openlik transaksioneel en lasdelinggedrewe gestel terwyl die alliansie steeds as 'n sleutel – maar 'n voorwaardelike een – tot die VSA se veiligheid en grootmoondheidstrategie gesien word. Navo word van 'n solidariteitsgemeenskap na 'n kontrak herformuleer waarin kollektiewe verdediging en die VSA se leierskap uitdruklik gekoppel word aan hoeveel bondgenote finansieel bydra, spandeer, en tot watter mate hulle politiek saamstem met die VSA.

Die organisasie word gedefinieer nie as 'n waardegerigte groep nie, maar eerder as 'n instrument om die VSA se soewereiniteit, veiligheid en ekonomiese voordeel te bevorder. So verskuif die klem van abstrakte retoriek van die liberale orde na meetbare opbrengste – byvoorbeeld troepeerontplooings, verdedigingsbestedingstekens en ekonomiese voordele vir die VSA se belastingbetalers, en bevordering van sy nasionale belange.

Navo se sentrale politieke probleem van lasdeling word uitgelig met beskuldigings dat Europese bondgenote nie hul finansiële verpligtinge behoorlik nakom nie. Trump het aanvanklik hierdie kritiek gebruik om te eis dat bondgenote 2% van hul bruto binnelandse produk (BBP) moet bydra. In sy tweede termyn het hy begin druk uitoefen vir tot 5% van lede se BBP. Ook het hy voorgelê dat die VSA se bereidwilligheid om bondgenote te verdedig daarvan sal afhang of hulle aan sy finansiële-bydrae-vereistes voldoen en gedreig dat indien bondgenote nie hul verpligtinge nakom nie, hulle nie op die beskerming van die VSA sal kan staatmaak nie. Dit is 'n onsekerheid wat nie in kollektiewe verdedigingsgeloofwaardigheid hoort nie, al herhaal Navo sy vaste verbintenisse (Lyons 2025).

Vir Navo is “Amerika Eerste” belangrik omdat dit interne heronderhandeling oor rolle, risiko's en koste afdwing, al dryf dit Europeërs om verdedigingsbesteding te versnel en groter strategiese verantwoordelikheid te oorweeg eerder as om op die VSA se vrygewigheid staat te maak. Vir Europese regerings skep dit 'n deurlopende dilemma om telkens op die VSA se eise oor besteding, handel en belyning te reageer terwyl hulle binnelandse mening en angs moet bestuur oor die VSA se veiligheidswaarborges wat al hoe meer afhanklik word van daaglikse politieke omwentelinge in Washington.

Ná Trump se toespraak by die WEF op 21 Januarie 2026 het Mark Rutte, sekretaris-generaal van Navo, die volgende opmerkings gemaak wat perspektief op sekere punte van Trump se kritiek op Navo gee.

So again, I'm not popular with you now because I'm defending Donald Trump, but I really believe you can be happy that he is there because he has forced us in Europe to step up, to face the consequences that we have to take care more of our own defence. [...] The US is by far the most powerful nation on Earth. And the President of the United States is therefore the leader of the free world. And you cannot envision NATO without the leader of the free world being an integral part of that organisation. And nobody wants it, not on the US side, not on the European side. (Rutte 2026)

Verder wys Rutte daarop dat die VSA steeds meer as 80 000 troepe in Europa gestasioneer hou. Dit beklemtoon sy verbintenis tot Europese verdediging, veral in lande soos Pole en Duitsland. Namate die VSA sy fokus na Asië verskuif, word daar verwag dat Europese lande hul eie verdedigingsvermoëns sal verbeter. Die sterk militêre teenwoordigheid van die VSA, insluitend sy kernskild, bly noodsaaklik vir Navo se veiligheid. Vir Rutte is die besluite wat Trump reeds geneem het, deurslaggewend vir Navo se evolusie in die era na die Koue Oorlog. Daarbenewens, terwyl Europa 'n beduidende rol speel, maak dit slegs 25% van Navo se totale BBP uit. Hierdie feit beklemtoon die belangrikheid van bydraes van die nie-Europese lede tot die alliansie.

Die VSA se houding teenoor Navo het ook reeds die politieke arena in die Kongres betree. Twee senatore het konsepwetgewing ingedien na 'n besoek aan Groenland deur lede van albei partye in die Kongres:

Mr. Trump's fixation on taking Greenland is unfolding at a time when the United States needs a strong, united front against adversaries that are working to expand their influence and undermine democratic alliances. [...] Allied unity is not optional; it is a strategic necessity. [...] Instead of strengthening our alliances, threats against Greenland and NATO are undermining America's own interests. (Shaheen en Murkowski 2026; kyk ook Mackinnon en Milne 2026)

Hierdie wetsontwerp het ook net by woorde gebly nadat Trump senatore bearbei en gedreig het omdat hulle sy gesag oor buitelandse aangeleenthede uitdaag, soos met die voorstel oor Venezuela wat nie goedgekeur is nie. In die eerste artikel is aandag aan laasgenoemde onderwerp geskenk. Die dreigement van Trump om uit Navo te onttrek nadat sommige lidstate swaarde met hom oor sy aksies teen Iran gekruis het, het sommige senatore weer eens laat besluit om die onderwerp van die behoud van lidmaatskap van die VSA op te neem.

Soos die aksies teen Iran voortduur, kom Navo se lot meer en meer ter sprake, nie net in die VSA nie, maar ook in Europese hoofstede. Dit het begin met Trump wat hulle nie vooraf kennis gegee het van die aanvalle teen Iran nie. Hulle was toe minder ondersteunend van die oorlog – hoewel nie so openlik krities om mee te begin nie. Trump se woede het vererger toe hulle nie sy uitdaging om die Straat van Hormoes te help heropen, nagekom het nie deur te verklaar dat dit nie hul oorlog is nie. Navo het ook verder gegaan en begin om steun vir die VSA en Israel se oorlogspoging te ontken, of dit nou die gebruik van basisse of lugruim is: eers die VK, toe Spanje, Italië, en Frankryk. Rubio het ook opgemerk dat die VSA sy rol in Navo kan heroorweeg.

Die einde van sy lidmaatskap van Navo sal beslis vir die VSA nadelig wees. Vrae sal ontstaan oor ander alliansies waaraan die VSA behoort en oor die betroubaarheid van die VSA as bondgenoot. Sal so 'n onttrekking uit Navo 'n stap in die rigting van 'n terugtrekking na die Amerikas wees? Dit is in werklikheid die kern van Trump se strategie ten spyte van die indruk wat deur die jongste Midde-Oosterse optrede geskep word. Die Golfstate staan reeds 'n dilemma in die gesig oor wat hul bande met die VSA opgelewer het. Israel staan ten volle langs Trump, aangesien sy eie belange ook deur die Iran-oorlog gedien word, maar kan die land verseker wees van onbeperkte steun in die toekoms?

Navo se slagspreuk, “Een vir almal, en almal vir een”, verpersoonlik die uitgangspunt van kollektiewe verdediging. 'n Aanval op een lid word beskou as 'n aanval op almal, soos uiteengesit in artikel 5 van die Noord-Atlantiese Verdrag. Wanneer Trump dreig om Navo te verlaat en bondgenote reageer deur te beweer dat die konflik teen Iran nie hul oorlog is nie, word hierdie slagspreuk uitgedaag. Sy onlangse stellings kan gesien word as 'n eksistensiële gevaar vir Navo, aangesien dit die alliansie se legitimiteit, samehang en politieke rasionaal ondermyn, hoewel dit tans nie 'n formele ontbinding daarstel nie. Groeiende skeptisisme oor die VSA se steun vir Navo-lande lei daartoe dat Europeërs 'n vennootskap onderling sonder Washington oorweeg. Rubio het dit onomwonde aan die Europeërs gestel dat as Navo bloot inhou dat die VSA Europa moet verdedig as hulle aangeval word, maar andersins weerhou word daarvan om basisse te gebruik wanneer dit nodig is, is dit moeilik om betrokke te bly en te sê dat dié reëling tot voordeel van die VSA is.

Trump se benadering teenoor Navo weerspieël 'n strewe om die alliansie so ver te kry om op waardegedrewe inisiatiewe te fokus wat meer belyn is met sy strewe van Amerika Eerste (Jack 2026). Trump se probleme met Navo het lank voor die Iran-oorlog begin. Hy was nog nooit 'n groot aanhanger van 'n organisasie wat, volgens hom, veel meer van die VSA neem en verwag as wat dit teruggee nie. Europese lande moenie onderskat wat die verlies van die VSA vir Navo sou beteken nie. Dit is nie net by verre die grootste mag en die bron van die organisasie se hoofkernverdediging nie, maar ook die hart van die alliansie se koördinering. Die VSA het ook gehelp om 'n Europese samehorigheid te versterk toe Europese lande dit nie alleen kon vermag nie.

Soos Washington militêr gevorder het, is Europa se reaksie gekenmerk deur besluiteloosheid, fragmentasie en beperkte kapasiteit wat beduidende kommer oor die toekomstige eenheid van die Westerse alliansie veroorsaak. Europa se onvermoë om onafhanklik militêre mag op groot

skaal te projekteer, bly problematies. Politieke meningsverskille binne lidstate lei tot strategiese onsekerheid. Hul leiers is verdeeld tussen heftige teenkating teen die VSA se aktiwiteite in Iran en 'n gemete of gedeeltelike samewerking met Washington. Binnelandse politieke faktore beïnvloed toenemend buitelandsebeleidsbesluite, wat lei tot 'n agteruitgang van strategiese sekerheid. So word die kloof tussen die VSA en sy Europese bondgenote al hoe groter. Daardeur bly Navo se toekoms onseker terwyl Trump die sentrale veranderlike in die vorming van die alliansie se pad vorentoe bly.

7. Konflik in Gaza en Trump se Vredesraad

Trump se pogings om hierdie krisis op te los het gefokus op 'n selfversekerde wapenstilstand wat die VSA bemiddel het en 'n uitgebreide politieke, veiligheids- en heropboubloudruk bied. In September 2025 het hy 'n vredesplan met 20 punte onthul wat 'n onmiddellike wapenstilstand gekoppel het aan 'n volledige gyselaars-gevangene-uitruiling; Israeliese militêre terugtrekking na ooreengekome lyne; en die vinnige toename in humanitêre hulp na Gaza onder internasionale toesig. Israel en Hamas het die eerste fase in Oktober 2025 aanvaar, wat gelei het tot 'n staking van groot vyandelikhede en die begin van grootskaalse hulpkonvooie. Trump het buitengewone en direkte druk op die eerste minister van Israel, Benjamin Netanyahu, uitgeoefen terwyl hy nou saam met Katar, Egipte, Turkye en ander belangrike rolspelers in die Midde-Ooste gekoördineer het om Hamas die voorwaardes te laat aanvaar. Hierdie deurbraak is ná vele dooiepunte bereik.

'n Vredesraad (Board of Peace) met internasionale betrokkenheid, waarvan die lede deur Trump gekies is, het onder sy lewenslange voorsitterskap tot stand gekom (Troianovski 2026). Die doel hiervan is om Gaza op die lang duur te demilitariseer en daarmee Hamas te marginaliseer en die heropbou van die gebied te anker in 'n raamwerk wat deur die VN se Veiligheidsraad aanvaar is (Hassan 2025). Veiligheidsraadresolusie 2803, wat Trump se "Comprehensive plan to end the Gaza conflict" as aanhangsel insluit, is eenparig op 17 November 2025 aanvaar. Vir die eerste keer is sulke ingrypende vredesvoorstelle sonder enige teenstem aanvaar, wat Trump toelaat om konflikbestuur te verskuif na 'n forum wat die VSA oorheers.

Of dit slaag of nie, Trump se Vredesraad kom reeds neer op die omvattendste poging om die globale orde wat in 1945 gevestig is, te verander – indien nie te vervang nie. Anders as die vele retoriese aanvalle op die VN oor die dekades heen het Trump 'n formaat en potensiële instelling geskep wat eendag met die VN kan meeding. Hy het daardie mandaat kordaat uitgebrei om vrede en veiligheid buite Gaza te dek. Hy het nie die moeite gedoen om die groeiende beskuldigings te ontken dat sy eintlike doel is om die Veiligheidsraad self te marginaliseer nie.

One might have expected the Brics forum – the self-appointed vanguard of anti-hegemonic politics and the champion of the global south – to rain fire on the U.S. president. [...] Brics turned out to be the lion that did not roar. The Brics wall, hailed as the bulwark against U.S. hegemony, is revealing major cracks. (Mohan 2026)

Dan beklemtoon Mohan verder die feit dat baie lede van Brics en aspirante vir lidmaatskap weggeskram het daarvan om Trump te konfronteer. Hulle het eerder sy projek vergemaklik deur óf stilweg aan te sluit óf anderpad te kyk. Vir Mohan is dit reeds duidelik dat die mite van 'n verenigde Globale Suide wat onder China en Rusland se leierskap weerstand teen die VSA se hegemonie probeer bied, in Davos weggesmelt het.

Die teenwoordigheid van Egipte, Indonesië en die VAE – drie nuwe lede van Brics – was opvallend. Saoedi-Arabië, 'n genooide na Brics, maar nog nie 'n formele lid nie, het ook aangesluit. Argentinië, wat Brics-lidmaatskap onder president Javier Milei verwerp het, het by Davos opgedaag om hom by Trump se nuwe orde te skaar. Suid-Afrika is doodeenvoudig nie eens genooi nie. Die Brasiliaanse president, Lula da Silva, het Trump se uitnodiging verwerp. Hy het Xi en Modi versoek dat Brics nouer hieroor moet saamwerk. Sy aandrang het misluk om 'n verenigde Brics-reaksie of standpunt op te lewer. China het niksseggende kritiek gelever. Indië het die uitnodiging nie aanvaar of verwerp nie. Modi het sterk redes gehad om uit te bly met sy handelsooreenkoms met die VSA en sy ampsbesoek aan Indië wat kort daarna sou volg. Rusland se reaksie was die eienaardigste: Poetin het genoem dat Moskou die voorstel sou bestudeer en met sy strategiese vennote sou konsulteer, en toe bygevoeg dat Rusland \$1 miljard in bevrore Russiese bates tot die nuwe raad mag bydra.

Die Globale Suide het die Veiligheidsraadresolusie waaruit die Raad sy ontstaan te danke het, ondersteun, wat die druk op Israel verwyder en Palestyne min sê in die regering van Gaza se toekoms gegee het. Toe hulle gedwing is om te kies tussen morele standpuntstelling en geopolitieke realisme het die leidende state van die Globale Suide gekies vir invloed binne 'n VSA-geleide struktuur. Al vyf permanente lede het daarvoor gestem. Europa se niepermanente lede in 2025 – Denemarke, Griekeland, Slowenië – het dit ook ondersteun. Die niepermanente nie-Westerse lande – Algerië, Guyana, Pakistan, Panama, Sierra Leone, Somalië en Suid-Korea – het ook ten gunste gestem en daarmee saam het al hierdie lede effektief die VN se gesag aan 'n enkele individu uitgetraakteer.

Vir Brics se toekoms is daar twee faktore om in gedagte te hou. Eerstens het die Globale Suide – wat in woede oor Israel se veldtog in Gaza verenig het – uiteindelik 'n resoluie ondersteun wat druk op Israel verwyder en Palestyne min sê in Gaza se toekoms gee. Toe hulle gedwing is om te kies tussen morele standpuntstelling, wat gewoonlik hul verstekreaksie is, en geopolitieke toegang, het die leidende state van die Globale Suide gekies vir invloed binne 'n VSA-geleide struktuur, soos reeds hier bo genoem. Tweedens kon Brics, wat voortdurend as die voorhoede van die post-VSA globale orde voorgehou word, nie verhoed dat sy lede Trump se nuwe organisasie steun, wat baie van Brics se kernbeginsels nie onderskryf nie.

Die EU se kommissaris vir die Middellandse See, Dubravka Šuica, het die eerste raadsvergadering in Washington op 18 Februarie 2026 bygewoon. Daarna het sy die raad as baie pragmaties beskryf (Hauslohner en Mackinnon 2026). Daaroor het Macron haar skerp veroordeel (Jones 2026). Die EU het nog nie by die inisiatief aangesluit nie. Von der Leyen is genooi, maar het nie bygewoon nie.

Hierdie inisiatief is die jongste voorbeeld van Trump se aftakeling van die internasionale orde wat sedert die Tweede Wêreldoorlog heers en vervang word met die daarstelling van 'n nuwe een met hom as die middelpunt. Aaron Miller (2026) maak hierdie insiggewende stelling: “What’s unmistakably clear is whose board it is and how Trump is going to control it.”

Die nuwe veiligheidsargitektuur het met die Vredesraad se eerste vergadering die geopolitieke swaartepunt verskuif. Hierdie raad neem die kerntemas van Amerika Eerste – beheer, transaksionele lasdeling, ekonomiese hefboomwerking en institusionele mededinging – en koppel dit aan ’n nuwe vredeplan wat aan Washington strukturele voorrang in agendabepaling en besluitneming verleen. Verder gee dit die voorsitter vetoagtige magte oor riglyne en besluite wat Amerika Eerste se voorkeur vir maksimale vryheid van aksie vir die VSA weerspieël. Samewerking met die VN word in die vooruitsig gestel, maar die raad se breë mandaat plaas dit effektief as ’n mededingende of alternatiewe gesagsentrum wat die VN en sy instelling neutraliseer. Gevolglik kan die VN se menseregte- en konflikmeganismes verswak of omseil word in ooreenstemming met Amerika Eerste se skeptisisme teenoor bestaande multilaterale instellings wat as beperkende faktore vir die VSA se soewereiniteit beskou word. So word die era betree waarna Sanger (2026) verwys het as “the new era of American coercive diplomacy”.

Lidmaatskap van die raad is uitdruklik transaksioneel. Individue, en nie noodwendig lande nie, word uitgenooi om sitting te kry en kan permanente setels verseker deur ongeveer \$1 miljard dollar by te dra wat finansiële verbintenis in status en invloed omskep. Dit stem weer eens ooreen met die Amerika Eerste-leerstelling en die NVS se aandrang dat betaal moet word om voordeel uit die VSA se veiligheidsnetwerk te trek. Sekere leiers het geweier om daarop te dien (soos Macron van Frankryk), terwyl minstens vier ander Europese lande – Denemarke, Noorweë, Slowenië en Swede – reeds bevestig het dat hulle nie sal deelneem nie. Hierdie weiering dui op groeiende weerstand binne Europa teen Trump se eensydige benadering tot wêreldgebeure en laat die vraag ontstaan: Hoe sal die res van Europa, veral die lede van die EU, optree? Trump het sy uitnodiging aan die eerste minister van Kanada, Mark Carney, teruggetrek ná hul geskil oor tariewe en Kanada se moontlike vryhandelsooreenkoms met China (Klein 2026). So word die nou gevestigde transaksionele, belangegedrewe benadering bo beginselgebaseerde multilateralisme en reëlgebaseerde orde gestel:

But the underlying story is not “peace”. It is power – where it is moving, how leaders are organizing it, and who ultimately controls it. [...] President Trump’s Board of Peace functions as a foreign-policy extension of his America First agenda. Instead of working through slow, consensus-driven institutions like the United Nations, the board concentrates power, speed, and leverage – the hallmarks of Trump’s approach to global affairs. (Carter en Choe 2026)

Die twee skrywers gaan verder deur aandag daarop te vestig dat Trump se Vredesraad op die verskuiwing van reëlgebaseerde globale instellings (byvoorbeeld die VN) dui na vinnig veranderende, belangegebaseerde globale koalisies. Om te verstaan waarom hierdie verskuiwing saak maak, moet leiers en beleidmakers verby retoriek kyk en ondersoek instel na hoe mag werklik in hierdie nuwe era funksioneer – ’n benadering wat Trump instinktief aangeneem het toe hy die globale konsensus uitgedaag het. Daarmee verhef hy ooreenkomssluiting bo diplomatie, resultate bo prosesse en nasionale belange bo multilaterale norme. Daarmee beteken “Amerika Eerste” nie “Amerika Alleen” nie.

Met hierdie raad en wat daarmee gepaard gaan, is die uitgangspunte van Amerika Eerste met betrekking tot buitelandse aangeleenthede weer eens bevestig. In die lig van die gevolge van die VSA-Israel-konflik met Iran word die raad se verbintenis tot streekstabiliteit streng ondersoek. Ten spyte van \$4 miljard in toegewyde Golf-beleggings en voortdurende ondersoeke na Wêreldbank-finansiering, internasionale legitemiteit en Palestynse administrasie, lyk die raad se geartikuleerde doelwitte toenemend moeilik om te bereik. Die uitkoms van optredes teen Iran sal die vraag onwillekeurig laat ontstaan: Wat lê vir die raad voor? En daarmee saam ook vir Gaza se toekoms?

8. Samevattend

Trump se eerste jaar terug in die Withuis was 'n tydperk van ingrypende beleidsverandering en intense politieke konflik wat die VSA se binnelandse en buitelandse beleid hervorm het. Winste wat die bemiddeling van 'n Gaza-vredesooreenkoms en die invordering van rekord-tariefinkomste insluit, staan teenoor stygende politieke teenwinde (binnelands en buitelands), openbare vetes, en dalende goedkeuringsgraderings. Die gevolge hiervan sal nie net sy nalatenskap beïnvloed nie, maar stel ook planne op vir die komende middeltermynverkiesings in November 2026, en raak die wese van die VSA se internasionale betrekkinge en die land se politieke landskap. Ontleders meen dat die risiko's hoog is vir beide Trump en die Republikeinse Party. Belangrike wetgewing en oorwinnings in hofsake word toenemend deur uitdagings aan sy gesag en gewildheid onder kiesers en partylede oorskadu. Wat Jervis, Gavin e.a. (2018) ná Trump se eerste termyn genoem het, is vandag weer eens geldig:

Because the United States remains central to so much of world politics, new developments there are likely to ramify throughout the international system. Both President Donald Trump's defenders and his detractors agree that he is unusual, and even scholars who doubt that he will translate the bulk of his rhetoric and attitudes into policies expect some significant changes.

Hierdie waarneming bevestig wat Rutte op 26 Januarie 2026 in geen onduidelike taal nie aan die Europese parlement genoem het, en wat verder aansluit by sy opmerking ná die byeenkoms van die WEF en wat reeds in die gedeelte oor Navo aangehaal is:

If anyone thinks here that the European Union or Europe as a whole can defend itself without the US, keep on dreaming. You can't. [...] If you really want to go it alone, forget that you can ever get there with 5 per cent [defence spending]. It will be 10 per cent. You have to build up your own nuclear capability. That costs billions and billions of euros. (Ruitenbergh 2026)

Die Franse regering het ergerlik op Rutte se vermaning van Europa gereageer en Macron se fyngesvoeligheid ten toon gestel: "No, dear Mark Rutte. Europeans can and must take charge of their own security. Even the United States agrees. This is the European pillar of NATO" (Kayali 2026).

By die WEF van 2026 het Trump 'n verbale aanval teen die Westerse alliansie, die waardes van sy leiers en samelewing, en die raamwerk van wêreldhandel geloods. Hy wil doodeenvoudig hul wêreldbeskouing met syne vervang. Later was daar ook 'n groeiende aanvaarding dat 'n nuwe wêreldorde besig is om reg onder hul neuse by die konferensie te ontvou wat jare lank die ou raamwerke versinnebeeld het en sentraal tot die internasionale orde gestaan het. Uiteindelik moes hulle aanvaar dat onder Trump 'n nuwe wêreldorde aangebreek het. Niemand kan dit ontken nie. Die ou orde is weg en kom nie terug nie. Selfs die Europeërs, wat lank in ontkenning geleef het, aanvaar dit nou. Wat sentraal tot daardie nuwe orde uitkristalliseer, is 'n skroeiende minagting vir die wêreldorde wat ná die Tweede Wêreldoorlog ontstaan het.

In baie opsigte het Trump se toespraak by die WEF 2026 'n dieper betekenis ingehou as wat baie besef het. Die spottery wat daarna daaroor gehoor is, het daardie betekenis oorskadu. Hy het nie net sy gehoor in Davos toegesprek nie, hy het sy opmerkinge vir die hele wêreld bedoel. Dit was 'n belangrike presidensiële toespraak. Dit was nie 'n konvensionele beleid-

toespraak nie. Hy het 'n direkte uitdaging aan die naoorlogse wêreldorde gerig, 'n aftakeling van die denkwys van die VN en 'n oop konfrontasie met die gevestigde burokrasie wat die WEF verteenwoordig, en dan die onmiskenbare waarskuwingskoot oor Europa se boeg. Oor en oor het die boodskap teruggekeer na 'n enkele tema: die VSA se mag. Toe kom die oomblik wat die toon heeltemal verskuif het. Die waarskuwing van nuwe vermoëns met wapens wat gevaarliker is as wat die wêreld ten volle verstaan of ken. In Venezuela was dit 'n duidelike aanwending van daardie mag. Hy het nie geskroom om dit weer te gebruik nie, soos Iran nou reeds ondervind het.

By die WEF in Davos het Carney die toehoorders met 'n toespraak betower oor hoe middelmoondhede, soos Kanada, die dwang van die VSA en China kan oorleef. Die werklikheid het sy retoriek kort daarna begin toets toe Trump sy land met volskaalse tariese gedreig het. Van sy braafheid om Trump aan te vat sonder om sy naam te noem, het nie veel gekom nadat die applous van die gehoor bedaar het nie.

Een van die moeilikste probleemstellings in hedendaagse internasionale politiek en diplomatie is hoe om die nuwe Washington met Trump in beheer te benader en te hanteer sonder om sy gramskap op die hals te haal. Hy het in hierdie termyn reeds die VSA se buitelandse beleid omvorm, die wêreld met tariese ontwig, alliansies afgegradeer, vennote verkleineer en konfrontasie met teenstanders gesoek. Soms is dit chaos en dikwels ook onvoorspelbaar.

Sommige buitelandse leiers, soos Rutte, het egter geleer hoe om die verhouding met Washington in 'n meer onstabiele era te bestuur (Liu, Mohan e.a. 2025). Trump het Navo gedruk om verskeie buitelandse aktiwiteite te verminder, insluitend die beëindiging van belangrike alliansiesendings in Irak en Kosovo. Die poging weerspieël 'n strewe om Navo as 'n streng Euro-Atlantiese verdedigingsgroepeerings te behandel, soos dit oorspronklik bedoel was om te wees en dekades van uitbreiding terug te rol na krisisbestuur, globale vennootskappe en waardegedrewe inisiatiewe wat meer belyn is met sy strewe van "Amerika Eerste"

Wanneer geopolitiek behoorlik bedryf word, is daar beduidende geostrategiese gevolge. Hierdie gevolge is onteenseglik toe te skryf aan Trump se benadering tot en hantering van buitelandse beleid met sy Amerika Eerste-leerstelling as rigtingwyser waarin hy onwrikbaar glo:

There is only one sphere of influence in today's world, and it belongs to the US. This gives Washington unmatched power and a secure home base from which it could, if necessary, disengage from any part of the world. (Beckley 2026)

Vir die nasionale verdedigingsstrategie beteken dit dat die President se benadering een van buigsame, praktiese realisme is wat die wêreld op 'n helder wyse beskou. "Out with utopian idealism; in with hardnosed realism" (National Defense Strategy 2026). Hiervolgens is Trump dan nou besig om 'n buitelandse beleid te vestig wat op soewereiniteit gegrond is en nie heeltyd konsensus najaag nie.

Trump is baie meer ongebreideld, minder voorspelbaar en meer gewillig om die ekonomie van die VSA as 'n wapen te gebruik as gedurende sy eerste termyn. Hy besef hy beskik oor mag om verreikende buitelandsebeleidsbesluite te neem en hy deins nie terug om dit te doen nie. Die NVS verhef grensveiligheid en migrasiebeheer bo tradisionele liberale-orde-doelwitte, terwyl buitelandse beleid hersien word as 'n uitbreiding van binnelandseveiligheidspolitiek en die beskerming van nasionale belange eerder as 'n projek om die bestaande globale orde te behou.

Die nasionale verdedigingstrategie bevestig die beslissende verskuiwing in die VSA se nasionaleveiligheidsprioriteite. Jare lank het sy verdedigingsbeleid die beskerming van die VSA opsy geskuif ten gunste van verafgeleë verbintenisse terwyl dwelms sy gemeenskappe verwoes, kriminele netwerke nasionale soewereiniteit ondermyn en vyandigheid teenoor die VSA in sy halfrond wortel geskiet het. Verder maak daardie strategie dit baie duidelik dat die VSA homself sal verdedig, die Westelike Halfrond sal beveilig en die vermoë sal handhaaf en geen koste sal ontsien om sy belange te beskerm waar dit ook al bedreig word nie: “That imbalance is no longer tenable. A nation cannot effectively project power abroad if its security at home is compromised” (Skinner 2026).

Wanneer na Trump se optrede met betrekking tot Groenland gekyk word, kan gesien word hoe hy sy standpunte kan verander soos wat hy goed dink of soos wat hy oortuig kan word. Sy druk kan gebuig, afgestomp en soms omgekeer word. Daarom is die belangrikste les dat sy ergste dreigemente selde bly staan. Hoofopskrifte en aandagsoekende artikels oor tariewe en sanksies word dikwels getemper as gevolg van markdruk en verhoudingstegnieke, maar baie keer is dit as gevolg van sy aptyt vir enige ooreenkoms wat hy as ’n oorwinning kan uitwys. Talle kere wanneer hy egter die harnas ingejaag word, is sy optredes skerp en onverbiddelik en getuig dit van driftigheid en kragdadigheid. Soos met sy reaksie teenoor die eerste minister van Kanada se moontlike handelsooreenkoms met China.

Namate die VSA toenemend proteksionisties en wisselvallig raak en Trump sy tariewe na eie keuse vrylik toepas en met verhogings dreig, verdien Indië se hervormingsgees lof. Modi kon op ’n baie minder konstruktiewe manier op Trump se tariewe gereageer het. Indiërs het bewys dat die bou van ’n vinniger ekonomie die beste manier is om wêreldwye invloed te verkry.

Hoe die krisis oor Groenland in die komende weke en maande gaan ontvou, sal nie net die toekoms van die transatlantiese verhouding bepaal nie, maar ook van die verhouding tussen die wêreld se groot moondhede. Vir Europa het die krisis oor Groenland die potensiaal om veel meer te word as net nog ’n stadium in die stadige ontrafeling van sy verhouding met die VSA. Europa is deur sy hoofbondgenoot in die steek gelaat en moet optree om sy belange te beskerm en nie net sy identiteit te laat geld nie. Die kern van Europa se langertermindilemma is egter die onwilligheid van Europese lande om verantwoordelikheid te neem vir hulle en die vasteland se eie verdediging (Westad 2026).

Trump se optrede saam met Israel teen Iran wat aan die einde van Februarie 2026 begin het, het gemoedere en emosies binnelands en in die buiteland aangevuur. In die VSA is Demokrate hoogs ontstoke omdat die Kongres nie vooraf magtiging daartoe verleen het nie. ’n Aantal Republikeine steun hierdie siening. Dit ten spyte van Rubio se mededeling aan die agt mees senior leiers in die Kongres dat die optrede gaan volg. Die Iran-oorlog keer globale veiligheidsverhoudinge onderstebo met onvoorspelbare gevolge wat die VSA meer blootgestel kan laat – of moontlik vryer om op te tree sonder verpligtinge en verantwoordelikhede soos voorheen. Met die aanvang van die VSA en Israel se militêre optredes aan die einde van Februarie 2026 was Iran op die punt om sy fanatiese ambisies van byna vyf dekades te bereik. Talle kommentators beweer dat die aksies die VSA se hulpbronne verkwis in wat waarskynlik ’n vergeefse poging sal wees om Iran se ingesteldheid te verander. Ook word geglo dat die oorlog begin is op aanstigting van Israel en dat die VSA se prestige ondermyn en sy wapenvoorraad uitgeput word om ’n land te verswak wat hoofsaaklik as ’n gevaar vir Israel beskou word. Die eindresultaat was nie ’n kwessie van keuse nie. Na meer as vyf dekades van aggressiewe houding en optrede teenoor die VSA het Iran sy eie keerpunt bepaal. Die VSA was gedwing om op te

tree nadat dekades van ondoeltreffende sanksies en diplomاسie misluk het om Teheran te oortuig van die gevaarlike gevolge van sy oortuigings wat die vrede en stabiliteit van die hele Midde-Ooste in gevaar gestel het, nie net dié van Israel nie.

In die tweede helfte van 2025 het “Make America Great Again” en “Amerika Eerste” begin om teenstrydighede op te lewer. Die beweging wat ’n einde aan buitelandse avontuurlustighede belowe het, bevind sig nou verdeeld tussen ’n samegroepering van ideologiese nie-intervensioniste en ’n valkagtige nasionaleveiligheidsinstelling. Die passiwiteit van die meeste Republikeine in die Kongres teenoor Trump se besluite en optrede is opvallend. Sy oorheersing van die party word telkemale bewys namate opeenvolgende wetsontwerpe om verdere militêre optrede teen Iran en Venezuela sonder Kongres-goedkeuring te voorkom en ook wanneer sy uitlatings oor Groenland niks daadwerklik in die Kongres oplewer nie (United States 2026). Die *Time*-uitgawe aan die einde van Januarie 2026 wy sy voorbladartikel aan Trump. In sy hoofartikel stel die redakteur sy waarnemings:

The American record in the past 12 months is mixed, but the results are being felt everywhere. [...] Trump has been an energetic actor on the world stage. [...] Ironically, some of the very sort of behaviors that rub the traditional Davos crowd the wrong way made these achievements possible. (Jacobs 2026)

In die *Time*-artikel wat hierop volg, maak die twee skrywers daarvan hierdie stellings:

In the President’s second term, U.S. foreign policy is personal. [...] Breathtaking bluntness defined Trump’s foreign policy [...] Trump’s frenetic diplomacy has transformed U.S. foreign policy into a solo act, casting aside a foreign policy establishment. [...] Trump’s unpredictability can be a liability, it is also his leverage. (Bennett en Popli 2026:37)

Vir hierdie twee skrywers is dit juis hierdie hefboomwerking wat nie verstaan word nie. Die mees konsekwente en deurlopende standpunt wat Trump volg, is die vaste oortuiging dat die VSA sy mag – nie noodwendig militêre mag nie – steeds wêreldwyd onderbenut laat. Trump se bravade loop die risiko om vertroue in die einste alliansies wat daardie mag onderhou het, te ondermyn.

Trump mag dalk ’n toenemend moeilike vennoot wees, maar oor ’n aantal kwessies bly die VSA onontbeerlik. In die NVS word sy buitelandsebeleidsbenadering waardeur goeie betrekkinge met vennootstate nagestreef word sonder om hulle te dwing om hul regering- of maatskaplike strukture te verander, as buigsame realisme beskou. Met Rubio het hulle bewyse gelewer hoe doeltreffend diplomاسie kan wees wanneer dit deur vasberadenheid gerugsteun word. Trump en sy amptenare noem dikwels sy onvoorspelbaarheid ’n hefboom teen beide teenstanders en bondgenote. Die trefkrag van sy dreigemente, sê sy ondersteuners, lê in sy bereidwilligheid om dit uit te voer. Dié benadering laat hom tans met min werkbare opsies om die oorlog wat hy begin het met die duidelike doel om Iran tot onderwerping te dreig, te beëindig. Sy kenmerkende onderhandelingsstrategie het nie met die Iranse regering gewerk nie. Sy opmerking dat hy Iran sal bombardeer “terug na die Steentydperk waar hulle hoort”, sal vir jare weerklink as die stempel wat hy op die Amerikaanse buitelandse beleid laat.

’n Transatlantiese herstel vereis ’n sterker Europa – militêr, ekonomies, kultureel en polities. Washington vra vir ’n ware vennoot en beslis nie ’n junior bondgenoot nie. Merz het Duitsland

verbind tot sterk verdedigings- en ekonomiese heropknapping deur ernstige deregulering deur te voer. Wanneer die populistiese opmerkings by die strategiese konferensie in München teen die huidige administrasie in Washington opsy gesit word, is daar fundamente vir 'n gesonde transatlantiese herstel, maar dit is Europa wat dit sal moet laat gebeur (Von Lichtenstein 2026). Die oorlog teen Iran en die Europese afsydigheid daarvoor maak hierdie taak eintlik onmoontlik. “President Trump’s second term has been punctuated by blunt, sometimes shocking statements about foreign policy – often appearing to be driven not by national interests alone, but by perceived slights” (Yourish, Davis en Wallace 2026).

Vir Trump oortref niks – nie eens vrede nie – sy kragdadige transaksionalisme, tariewe as hefboome en finansiële meganismes wat hy aanwend in sy buitelandsebeleidsbesluite met die oog op Amerika Eerste-doelstellings. Al slaag Trump gedeeltelik in die uitvoering van daardie besluite, sal die wêreld anders lyk. Sy optredes teen Iran bewys dit reeds. Die komende sewe maande sal beslis 'n deurslaggewende tydperk wees wat gaan bepaal of sy nuwe benadering tot internasionale aangeleenthede volhoubare oorwinnings oplewer en of dit bloot dieper globale onstabiliteit in die hand werk.

As Republikeine die middeltermynverkiesing in November 2026 wen, sal dit 'n seldsame politieke gebeurtenis wees. Daarom sal Trump die debat moet omskep in 'n keuse tussen twee partye met heeltemal verskillende waardes, ideologieë, rekords en sienings oor buitelandse aangeleenthede. Daarmee het hy in sy Staatsrede van Februarie 2026 begin.

Die VSA is nie geïsoleer nie, al lyk dit so, veral met die gebeure in Iran. Dit word nogtans gekies en verkies. Werklike druk word toegepas. Produkte en energie van die VSA word verkies. Washington gebruik handel al hoe meer uitdruklik as 'n bedingingsmag. Die ooreenkoms met Indië is bewys van 'n tydgebonde ooreenkoms met vaste tarief- en marktoegangsvoorwaardes wat gekoppel is aan 'n breër strategiese pakket. Die VSA gebruik ook die grondreëls wat in daardie ooreenkoms vervat is om tariewe in geopolitieke bedingingsmag te omskep, selfs ten spyte van die Hooggeregshof se beslissing dat van Trump se tariewe op 'n ongrondwetlike grondslag gebaseer is. Die gedeelde boodskap vanuit beide Washington en Nieu-Delhi is dat handel 'n strategiese instrument is en dat dit gebruik sal word. Die gevolge is werklik en toon die rigting van hoe die wind internasionaal waai – ook vir Suid-Afrika. Modi se besoek aan Israel het ook nie in isolasie plaasgevind nie. Dit het sekerlik met die goedkeuring, of selfs aanmoediging, van Trump plaasgevind. Al hierdie ontwikkelinge dui daarop dat wanneer geopolitiek behoorlik gespeel word, daar beduidende geostrategiese gevolge is. Hierdie gevolge is onteenseglik toe te skryf aan Trump se benadering tot en hantering van buitelandse beleid met sy “Amerika Eerste”-leerstelling as rigtingwyser waarin hy onwrikbaar glo.

Bibliografie

Boeke

Fishman, E. 2025. *Chokepoints: American power in the age of economic warfare*. New York: Portfolio, Penguin Random House.

Hanson, V. 2001. *The soul of battle: from ancient times to the present day*. New York: Knopf Doubleday Publishing Group.

Jervis, R., F.J. Gavin, J. Rovner en D.N. Labrosse. 2018. *Chaos in the liberal order: the Trump presidency and international politics in the twenty-first Century*. New York: Columbia University Press.

Kissinger, H. 1995. *Diplomacy*. New York: Simon and Schuster.

—. 2015. *World order*. New York: Penguin Books.

Koerantartikels

Beattie, A. 2025. Brussels should not be shocked by Trump being Trump. *Financial Times*, 17 Julie. <https://www.ft.com/content/2b92837a-0481-40b5-bf06-df54e67a2ed3> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Bommakanti, K. 2025. The US, NATO, and Ukraine: the politics of strategic flexibility. *IDN-InDepthNews*, 30 Maart. <https://indepthnews.net/the-us-nato-and-ukraine-the-politics-of-strategic-flexibility> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Campbell, K. en R. Doshi. 2025. America alone can't match China. But with our allies, it's no contest. *The New York Times*, 7 September. <https://www.nytimes.com/2025/09/07/opinion/us-trump-china-allies.html> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Chávez, S., J. Politi e.a. 2026. US and Iran hold fresh nuclear talks after Marco Rubio warning. *Financial Times*, 26 Februarie. <https://www.ft.com/content/c70a2349-124f-405a-89cf-255754cbe52d> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Christenson, J. 2026. Commerce Secretary Howard Lutnick tells Davos forum: "Globalization has failed". *The New York Post*, 20 Januarie <https://nypost.com/2026/01/20/us-news/commerce-secretary-howard-lutnick-tells-wef-globalization-has-failed> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Continettii, M. 2026. What Trump's wartime leadership is missing. *The Wall Street Journal*, 20 Maart. <https://www.wsj.com/opinion/free-expression/what-trumps-wartime-leadership-is-missing-93c904a8> (20 Maart 2026 geraadpleeg).

Daniels, J. en S. Chávez. 2026. Donald Trump floats "friendly takeover" of Cuba. *Financial Times*, 27 Februarie. <https://www.ft.com/content/616ba900-4087-476c-8327-afb352720996> (28 Februarie 2026 geraadpleeg).

Douthat, R. 2025. The DOGE alum asking if foreign aid is America's problem. *The New York Times*, 31 Julie. <https://www.nytimes.com/2025/07/31/opinion/doge-foreign-aid-jeremy-lewin.html> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Erlanger, S. 2026. Trump warns Iran with military muscle, but risks a regional war. *The New York Times*, 29 Januarie. <https://www.nytimes.com/2026/01/29/world/europe/trump-iran-threats.html> (30 Januarie 2026 geraadpleeg).

Fairless, T. en K. Mackrael. 2026. Europe got tough with Trump, but it needs the U.S. as much as ever. *The Wall Street Journal*, 27 Januarie. <https://www.wsj.com/world/europe/>

europa-got-tough-with-trump-but-it-needs-the-u-s-as-much-as-ever-20a3220e
(31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Feinberg, A. 2025. NATO boss praises “Dear Donald” for pushing alliance to boost defense spending: “You made this change possible”. *Independent*, 25 Junie. <https://www.independent.co.uk/news/world/americas/us-politics/donald-trump-nato-mark-rutte-defense-b2776610.html>
(31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Foy, H. 2025. EU has “turned the page” with Trump, says bloc’s president. *Financial Times*, 8 September. <https://www.ft.com/content/17d0ffdb-f275-4c37-98bc-9b505db563b1>
(31 Januarie 2026 geraadpleeg).

—. 2026. Europe must stop “dreaming” about defence without US, Rutte warns. *Financial Times*, 26 Januarie. <https://www.ft.com/content/e2f6cd48-2f89-4b75-9aae-fb9e70e773fd>
(31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Klein, E. 2026. Trump just proved Carney’s point. *The New York Times*, 25 Januarie. <https://www.nytimes.com/2026/01/25/opinion/trump-carney-davos-canada-greenland.html>
(31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Leahy, J. en K. Hille. 2025. Xi Jinping outlines China’s ambition to reshape world order in showpiece summit. *Financial Times*, 1 September. <https://www.ft.com/content/ccf6e56a-0e54-4e0a-9b00-b574455bffff> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Mackinnon, A. en R. Milne. 2026. US senators introduce bill to stop military from occupying Nato territories. *Financial Times*, 14 Januarie. <https://www.ft.com/content/c8b309a0-d214-4bb7-9630-bfcaa91925a3> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Marshal, M. 2025a. In India’s rebound from Trump blows, Modi has no easy choices. *The New York Times*, 6 September. <https://www.nytimes.com/2025/09/06/world/asia/india-modi-trump-united-states-relations.html> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

—. 2025b. What has being a “true friend” to Trump gotten Modi? Not much, Indians say. *The New York Times*, 31 Julie. <https://www.nytimes.com/2025/07/31/world/asia/modi-trump-india-tariffs.html> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Sanger, D. 2026. Trump’s turnabout on Greenland shows the limits of his coercive powers. *The New York Times*, 24 Januarie. <https://www.nytimes.com/2026/01/23/us/politics/trumps-greenland-power.html> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Sanger, D., T. Pager en F. Fassihi. 2026. Trump threatens Iran with “Massive Armada” and presses a set of demands. *The New York Times*, 28 Januarie. <https://www.nytimes.com/2026/01/28/us/politics/trump-iran-armada.html> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Shaheen, J. en L. Murkowski. 2026. Congress must defend NATO from Trump. *The New York Times*, 27 Januarie. <https://www.nytimes.com/2026/01/27/opinion/senators-congress-nato-trump-greenland.html> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Swanson, A. 2025. Overturning the global trade system, Trump puts his ideas to the test. *The New York Times*, 1 Augustus. <https://www.nytimes.com/2025/08/01/business/economy/trump-tariffs.html> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Troianovski, A. 2026. Trump's "Board of Peace" would have global scope but one man in charge. *The New York Times*, 21 Januarie. <https://www.nytimes.com/2026/01/21/us/politics/trump-board-peace-united-nations.html> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Westad, O. 2026. Greenland, America and the end of Atlanticism. *Financial Times*, 24 Januarie. <https://www.ft.com/content/5657be61-33f0-424d-b11e-431b3f74d5ce> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Williams, A. en K. Hille. 2025. Donald Trump reignites global trade war with sweeping tariff regime. *Financial Times*, 1 Augustus. <https://www.ft.com/content/f9cec1b0-9583-4791-9f18-164a30b13f9b> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Williams, A. en S. Sevastopulo. 2025. Tariff roulette: inside Trump's chaotic trade negotiations. *Financial Mail*, 2 Augustus. <https://www.ft.com/content/b6e2bf64-cd18-46dc-9f3f-2e381b061c1b> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Xuan, H., L. Chen en D. Jia. 2025. Why Modi won't play cowboys and Indians with Trump, opting instead for strategic autonomy. *Caixin Global*, 15 September. <https://www.caixinglobal.com/2025-09-15/cover-story-why-modi-wont-play-cowboys-and-indians-with-trump-opting-instead-for-strategic-autonomy-102362436.html> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Yourish, K., W.B. Davis en T. Wallace. 2026. How Trump sees the world: It's personal. *The New York Times*, 11 Februarie. <https://www.nytimes.com/interactive/2026/02/11/us/trump-foreign-policy-world-quotes.html?smid=whatsapp-nytimes> (15 Februarie 2026 geraadpleeg).

Akademie en algemene tydskrifte en mediakanale

Anderson, S., A. Aydinbaş e.a. 2025. Breaking down Trump's 2025 National Security Strategy. *Brookings*, 8 Desember. <https://www.brookings.edu/articles/breaking-down-trumps-2025-national-security-strategy> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Aris, B. 2026. Cuban economy is three weeks from collapse without new oil supplies. *IntelliNews*, 29 Januarie. <https://www.intellinews.com/cuban-economy-is-three-weeks-from-collapse-without-new-oil-supplies-422894> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Bayer, L. en A. Gray. 2026. EU nations call for "maximum restraint", respect for international law in Iran conflict. *Reuters*, 1 Maart. <https://www.reuters.com/world/middle-east/eu-nations-call-maximum-restraint-respect-international-law-iran-conflict-2026-03-01> (3 Maart 2026 geraadpleeg).

Beckley, M. 2026. There is only one sphere of influence. *Foreign Affairs*, 4 Februarie. https://www.foreignaffairs.com/united-states/there-only-one-sphere-influence?utm_medium=social&utm_source=whatsapp_posts&utm_campaign=wu_soc (6 Februarie 2026 geraadpleeg).

Bell, C. en C. Faulkner. 2025. The “America First” case for U.S. engagement in Africa. *Foreign Policy*, 19 Mei. <https://foreignpolicy.com/2025/05/19/america-first-africa-trump-engagement> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Bell, J. 2025. New U.S. National Security Strategy flies in face of global development realities. *Alliance 4 American Leadership*, 9 Desember. <https://fpif.org/new-u-s-national-security-strategy-flies-in-face-of-global-development-realities/> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Bennett, B. en N. Popli. 2026. Whatever Trump wants. *TIME*, 26 Januarie. <https://www.magzter.com/stories/news/Time/WHATEVER-TRUMP-WANTS> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Berman, I. 2025. What Trump’s New National Security Strategy signifies. *Forbes*, 8 Desember. <https://www.forbes.com/sites/ilanberman/2025/12/08/what-trumps-new-national-security-strategy-signifies> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Bessent at Davos. 2026. Transcript of interview with Scott Bessent. *Rev*, 20 Januarie. <https://www.rev.com/transcripts/bessent-at-davos> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Birchard, R. 2026. Iran war: Will Europe’s split on US strikes backfire? *Deutsche Welle*, 2 Maart. <https://www.dw.com/en/iran-war-will-europes-split-on-us-strikes-backfire/a-76188782> (3 Maart 2026 geraadpleeg).

Carment, D. en D. Belo. 2025. Ukraine-Russia: Strategic realism to break the war’s stalemate. *The Institute for Peace & Diplomacy*, 17 Desember. <https://peacediplomacy.org/2025/12/17/ukraine-russia-strategic-realism-to-break-the-wars-stalemate> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Carter, J. en J. Choe. 2026. Trump’s Board of Peace and the quiet reallocation of power. *The Daily BS*, 28 Januarie. <https://thedailybs.com/2026/01/28/trumps-board-of-peace-and-the-quiet-reallocation-of-power/> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Chaguan. 2026. America’s raid on Venezuela reveals the limits of China’s reach. *The Economist*, 5 Januarie. <https://economist.com/china/2026/01/05/americas-raid-on-venezuela-reveals-the-limits-of-chinas-reach> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Cordesman, A. 2025. President Trump’s New National Security Strategy. *Center for Strategic and International Studies*, 18 Desember 2025. <https://www.csis.org/analysis/president-trumps-new-national-security-strategy> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Darroch, K. 2026. Earlier presidents would recognise – and even approve of – “America First”. *The Economist*, 30 Januarie. <https://www.economist.com/by-invitation/2026/01/29/earlier-presidents-would-recognise-and-even-approve-of-america-first> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Desch, M. 2026. Ukraine is losing the war. *Foreign Affairs*, 26 Februarie. https://www.foreignaffairs.com/russia/ukraine-losing-war?utm_medium=social&utm_source=whatsapp_posts&utm_campaign=wu_soc (27 Februarie 2026 geraadpleeg).

Donald, D. 2024. India between superpowers: Strategic autonomy in the shadow of a pacific conflict. *Council on Foreign Relations*, 16 Desember. <https://www.cfr.org/blog/india-between-superpowers-strategic-autonomy-shadow-pacific-conflict#chapter-title-0-> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Egyptian Streets News Desk. 2026. Egypt calls for restraint as Iran targets Gulf countries following US-Israel attacks. *Egyptian Streets*, 28 Februarie. <https://egyptianstreets.com/2026/02/28/egypt-calls-for-restraint-as-iran-targets-gulf-countries-following-us-israel-attacks> (3 Maart 2026 geraadpleeg).

Eksteen, R. 2026. Brics ontsnap nie die impak en gevolge van die VSA en Israel se militêre optredes teen Iran nie. *Maroela Media*, 12 Maart. <https://maroelamedia.co.za/debat/diskoers/Brics-kan-iran-oorlog-nie-ontsnap-nie/> (20 Maart 2026 geraadpleeg).

Europe. 2026. Europe's five stages of grief for the transatlantic alliance. *The Economist*, 22 Januarie. <https://economist.com/europe/2026/01/22/europes-five-stages-of-grief-for-the-transatlantic-alliance> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Fitzgerald, S. 2025. Trump: US has "lost" India, Russia to China. *Newsmax*, 5 September. <https://www.newsmax.com/newsfront/donald-trump-u-s-russia/2025/09/05/id/1225193> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Fong, C., E. Albert, L. Maizland en B. Xu. 2025. U.S.-India relations. *Council on Foreign Relations*, 7 Augustus. <https://www.cfr.org/timelines/us-india-relations> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Frank, B. 2025. Selected speeches held at the Munich Security Conference, Volume II. *Munich Security Conference*, April. https://securityconference.org/assets/user_upload/MSC_Speeches_2025_Vol2_Ansicht.pdf (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Freedman, R. 2026. Law doesn't operate in a vacuum. *Deutsche Welle*, 2 Maart. <https://www.dw.com/en/iran-war-will-europes-split-on-us-strikes-backfire/a-76188782> (3 Maart 2026 geraadpleeg).

Gangitano, A. 2025. Trump meets new Syrian leader in Saudi Arabia. *The Hill*, 14 Mei. <https://thehill.com/homenews/administration/5299353-trump-meets-syria-leader> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Gangitano, A. en S. Lane. 2025. Trump seeks to celebrate tariffs, reassure on economy. *The Hill*, 7 Augustus. <https://thehill.com/business/5441828-trump-tariffs-economic-impact> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Govella, K. 2025. Japan's response to Trump 2.0: Sustaining U.S. ties, strengthening international partnerships. *Center for Strategic and International Studies*, 6 Oktober. <https://www.csis.org/analysis/japans-response-trump-20-sustaining-us-ties-strengthening-international-partnerships> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

- Greene, C. 2026. Why is Trump so intent on acquiring Greenland? *TIME*, 9 Januarie. <https://time.com/7344877/trump-greenland-annexation-threats-purchase-national-security-economic> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Greer, J. 2026. From Hamilton to today: Trade and U.S. economic strategy. *Office of the U.S. Trade Representative*, 20 Januarie <https://ustr.gov/about/policy-offices/press-office/speeches-and-remarks/2026/hamilton-today-trade-and-us-economic-strategy> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Grigas, A. 2025. Trump's Russia policy must be rooted in realism. Atlantic Council, 5 Junie. <https://www.atlanticcouncil.org/blogs/ukrainealert/trumps-russia-policy-must-be-rooted-in-realism> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Haghighat, H. 2025. An inquiry into Trump's foreign policy and the doctrines of Kissinger. *Institute for Political and International Studies*, 26 April. <https://www.ipis.ir/en/subjectview/766198/An-Inquiry-into-Trumps-Foreign-Policy-and-the-Doctrines-of-Kissinger> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Hassan, Z. 2025. By endorsing the U.S. Gaza Plan, the UN Security Council elevates "Rule by Law" over Rule of Law. *Carnegie Russia Eurasia Center*, 5 Desember. <https://carnegieendowment.org/russia-eurasia/research/2025/12/un-security-council-endorse-us-gaza-plan-international-law> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Hauslohner, A. en A. Mackinnon. 2026. Donald Trump announces \$10bn commitment to "Board of Peace" at inaugural meeting. *Financial Times*, 19 Februarie. <https://www.ft.com/content/244c40c6-fc1b-42f5-9374-b21da8e96310> (26 Februarie 2026 geraadpleeg).
- Helberg, J. 2026. Opening remarks by Under Secretary of State Jacob Helberg at the House Committee on Foreign Affairs hearing "Advancing National Security through Commercial Diplomacy". *State Department*, 24 Februarie. <https://www.state.gov/opening-remarks-by-under-secretary-of-state-jacob-helberg-at-the-house-committee-on-foreign-affairs-hearing-on-advancing-national-security-through-commercial-diplomacy> (25 Februarie 2026 geraadpleeg).
- HT News Desk. 2026. "Deeply concerned": India's first reaction to US-Israeli strikes on Iran. *Hindustan Times*, 28 Februarie. <https://www.hindustantimes.com/india-news/deeply-concerned-indias-first-reaction-to-us-israeli-strikes-on-iran-modi-trump-netanyahu-101772287192351.html> (2 Maart 2026 geraadpleeg).
- International. 2026. Lots of world leaders are attacking Europe. Why? *The Economist*, 27 January. <https://www.economist.com/international/2026/01/27/lots-of-world-leaders-are-attacking-europe-why> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Jack, V. 2026. US presses NATO for major reset, ending mission in Iraq. *Politico*, 19 Februarie. <https://www.politico.eu/article/us-presses-nato-reset-cut-foreign-missions-allies-peacekeeping-iraq-kosovo/> (27 Februarie 2026 geraadpleeg).
- Jacobs, S. 2026. Trump in the world. *TIME*, 26 Januarie. <https://www.pressreader.com/canada/time/20260126/281526527447648> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

- Jones, M. 2026. France lashes out at Commissioner Šuica's Board of Peace meeting. *MSN*, 20 Februarie. <https://www.msn.com/en-xl/news/other/newsletter-france-lashes-out-at-commissioner-%C5%A1uica-s-board-of-peace-meeting/ar-AA1WiMD> (26 Februarie 2026 geraadpleeg).
- Kayali, L. 2026. France snaps back at NATO chief Rutte in feud over Europe's defense muscle. *Politico*, 27 Januarie. <https://www.politico.eu/article/france-snaps-back-nato-mark-rutte-european-defense/> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Kellogg, K. en G. McDonald. 2023. Ukraine end State. *America First Policy Institute*, 3 November. <https://www.americafirstpolicy.com/issues/expert-insight-ukraine-end-state>.
- Kelly, L. 2026. 5 takeaways from Rubio's Senate hearing on Venezuela. *The Hill*, 28 January. <https://thehill.com/policy/international/5711528-rubio-urges-patience-venezuela/> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Kirby, P. 2025. Germany's Merz tells BBC Europe was free-riding on US. *BBC*, 18 Julie. <https://www.bbc.com/news/articles/ckg6v0pk964o> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Kirshner, J. 2025. Donald Trump's petulant foreign policy. America is wilfully abandoning its friends. *UnHerd*, 18 Desember. <https://unherd.com/2025/12/donald-trumps-petulant-foreign-policy/> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Klein, J. 2025. Cuba: U.S. policy overview. *Congress.gov*, 1 Augustus. <https://www.congress.gov/crs-product/IF10045> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Kozłowski, G. 2019. US-Japan burden-sharing during the presidency of Donald Trump. *Humanities and Social Sciences*, vol. XXV, 27:4, 2020:51–65. <https://doi.prz.edu.pl/pl/pdf/einh/540> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Krishnan, M. 2025. India rebalances China, Russia ties amid US tariff friction in New Delhi. *Deutsche Welle*, 9 September. <https://www.dw.com/en/india-rebalances-china-russia-ties-amid-us-tariff-friction/a-73920826> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Krueger, T., J.E. Prince, O. Shweiki e.a. 2025. Key takeaways from the 2025 National Security Strategy: What has Changed and what it means for business. *Akin*, 17 Desember. <https://www.akingump.com/en/insights/alerts/key-takeaways-from-the-2025-national-security-strategy-what-has-changed-and-what-it-means-for-business> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Kurtzleben, D. 2025. Trump tells NATO members they must move first on Russia sanctions over Ukraine. *NPR*, 13 September. <https://www.npr.org/2025/09/13/nx-s1-5540664/trump-russia-sanctions-nato-ukraine> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Lange, B. 2026. "Europe is not powerless". *IPS*, 19 Januarie. <https://www.ips-journal.eu/interviews/europe-is-not-powerless-8804/> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Leader. 2025. Europe has an urgency deficit. *The Economist*, 11 September. <https://www.economist.com/europe/2025/09/11/europe-has-an-urgency-deficit> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

- Le Pere, G. 2026. South Africa: The ambiguities of a Middle Power. *Wiley Online Library*, 17 Januarie. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/full/10.1111/1758-5899.70120> (26 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Legro, J. 2025. The Trump doctrine: America First revisited. *Miller Center*, 10 September. <https://millercenter.org/news-events/events/trump-doctrine-america-first-revisited> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Lissner, R. 2025. Unpacking a Trump twist of the National Security Strategy. *Council on Foreign Relations*, 6 Desember. <https://www.cfr.org/expert-brief/unpacking-trump-twist-national-security-strategy> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Little, A. 2026. Trump's grand plan to reshape the world order leaves Europe with a difficult choice to make. *BBC*, 9 Januarie. <https://www.bbc.com/news/articles/c041n3ng03no> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Liu, Z., C.R. Mohan, J. Crabtree e.a. 2025. 6 Trump lessons for global leaders in 2026. *Foreign Policy*, 29 Desember. <https://foreignpolicy.com/2025/12/29/trump-lessons-2026-china-india-europe-middle-east/> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Lyons, E. 2025. Trump questions NATO allies' will for collective defense while casting doubt on U.S.' own treaty commitment. *CBS News*, 7 Maart. <https://www.cbsnews.com/news/trump-nato-article-5-collective-defense-europe-doubt-us-treaty-commitment> (8 Maart 2026 geraadpleeg).
- Macintyre, B. 2026. For America, the Iran war has been 50 years in the making. *The Times*, 6 Maart. <https://www.thetimes.com/comment/columnists/article/america-iran-war-50-years-making-t2j8tbkqj> (8 Maart 2026 geraadpleeg).
- Maromo, J. 2025. "South Africa is our enemy": US Senator John Kennedy pushes for Pretoria's removal from AGOA. *IOL*, 11 Desember. https://iol.co.za/news/politics/2025-12-11-south-africa-is-our-enemy-us-senator-john-kennedy-pushes-for-pretorias-removal-from-agoa/#google_vignette (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Martin, N. 2025. Why is Donald Trump so afraid of Brics? *Deutsche Welle*, 7 Augustus. <https://www.dw.com/en/why-is-donald-trump-so-afraid-of-Brics/a-73188532> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Martin, T. 2026. Denmark bolsters Greenland forces "in close collaboration with NATO allies". *Breaking Defense*, 14 Januarie, <https://breakingdefense.com/2026/01/denmark-bolsters-greenland-forces-in-close-collaboration-with-nato-allies> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- McDonnell, P. en K. Linthicum. 2026. Trump's Cuba oil tariff threat creates new diplomatic challenge for Mexico's Sheinbaum. *Los Angeles Times*, 30 Januarie. <https://www.latimes.com/world-nation/story/2026-01-30/trumps-cuba-oil-tariff-threat-creates-new-diplomatic-challenge-for-mexicos-sheinbaum> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Mishra, M. 2025. Tariffs, turbulence and turning points: India's trade reset. *Grant Thornton Insights*, 1 September. <https://www.grantthornton.in/insights/articles/tariffs-turbulence-and-turning-points-indias-trade-reset> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Mohan, R. 2026. Brics Wall – The myth of a global south resisting U.S. hegemony melted away in Davos. *Foreign Policy*, 27 Januarie. <https://foreignpolicy.com/2026/01/27/trump-board-of-peace-brics-united-nations-china-russia-global-south/> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Mukherjee, A. 2025. The United States' new G20 priorities. *Observer Research Foundation America*, 22 Desember. <https://orfamerica.org/orf-america-comments/the-united-states-new-g20-priorities> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Mukherjee, H. en N. Verma. 2025. India will continue to buy Russian oil despite US tariffs. *Reuters*, 6 September. <https://www.reuters.com/business/energy/india-will-continue-buy-russian-oil-despite-us-tariffs-finance-minister-says-2025-09-05/> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Nan, H. 2025. How Trump's anti-Brics crusade is giving bloc new strength and meaning. *South China Post*, 14 Augustus. <https://www.scmp.com/opinion/world-opinion/article/3321580/how-trumps-anti-brics-crusade-giving-bloc-new-strength-and-meaning> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

NPR's International Desk. 2026. Here's how world leaders are reacting to the U.S.-Israel strikes on Iran. *NPR*, 28 Februarie. <https://www.npr.org/2026/02/28/nx-s1-5730352/world-leaders-reaction-operation-epic-fury> (3 Maart 2026 geraadpleeg).

Olink, A. 2025. Renegotiating alliances: Trump's America's first foreign policy and the European Union's quest for strategic autonomy. *Finabel*, 11 Junie. <https://finabel.org/renegotiating-alliances-trumps-americas-first-foreign-policy-and-the-european-unions-quest-for-strategic-autonomy> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Omur, A. 2025. Greenland's critical role in North America: The U.S. way ahead. USNORTHCOM, Department of Defense, s.d. <https://www.northcom.mil/Portals/28/OmurFinalwDisclaimer.pdf>.

Otorbaev, D. 2025. A fractured alliance on the edge of collapse. LinkedIn, 14 September. [https://www.linkedin.com/feed/update/urn:li:activity:7372177219210854400/?%20commentUrn=urn%3Ali%3Acomment%3A\(activity%3A7372177219210854400%2C7372817878888198144\)&dashCommentUrn=urn%3Ali%3Afsd_comment%3A\(7372817878888198144%2Curn%3Ali%3Aactivity%3A7372177219210854400\)](https://www.linkedin.com/feed/update/urn:li:activity:7372177219210854400/?%20commentUrn=urn%3Ali%3Acomment%3A(activity%3A7372177219210854400%2C7372817878888198144)&dashCommentUrn=urn%3Ali%3Afsd_comment%3A(7372817878888198144%2Curn%3Ali%3Aactivity%3A7372177219210854400)) (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Özdemir, G. 2026. How the U.S. 2025 National Security Strategy rewrites geopolitics through technology. *Politics Today*, 16 Januarie. <https://politicstoday.org/how-the-u-s-2025-national-security-strategy-rewrites-geopolitics-through-technology> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Pande, A. 2025. US-India embrace turns to transactional tension. *Hudson Institute – GIS reports*, 19 November. <https://www.hudson.org/foreign-policy/us-india-embrace-turns-transactional-tension-aparna-pande> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Pearson, M. 2025. Trump's new "America First" security strategy: What to know. *Deutsche Welle*, 12 Augustus. <https://www.dw.com/en/us-president-donald-trump-national-security-strategy-explained-america-first-foreign-policy/a-75066190> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Prajapati, H. 2025. Decoding Trump's "America First" doctrine: What his National Security Strategy revealed. *ModernDiplomacy*, 22 Desember. <https://moderndiplomacy.eu/2025/12/22/decoding-trumps-america-first-doctrine-what-his-national-security-strategy-revealed> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Prashad, V. 2025. Donald Trump's reverse Kissinger strategy. *Peoples Dispatch*, 6 Maart. <https://peoplesdispatch.org/2025/03/06/donald-trumps-reverse-kissinger-strategy> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Princewill, N. 2025. Trump wants to talk business with Africa in hopes of countering China. *CNN*, 9 Julie. <https://edition.cnn.com/2025/07/09/africa/trump-african-leaders-summit-intl> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Raquel, R. 2026. China successfully explores the Gakkel Ridge under the Arctic ice for the first time with the Fendouzhe submersible. *El Adelantado*, 27 Januarie. <https://eladelantado.com/en/arctic-china-submersible> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Ritchie, L. 2025. Trump's "Reverse Kissinger" is wishful thinking. *New Eastern Europe*, 22 September. <https://neweasterneurope.eu/2025/09/27/trumps-reverse-kissinger-is-wishful-thinkin> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Robbins, C. 2025. "America First" meets the National Security and Defense Strategies. *Council on Foreign Relations*, 13 November. <https://www.cfr.org/expert-brief/america-first-meets-national-security-and-defense-strategies> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Romero, G. en S. Patrick. 2025. The G20 agenda is shifting from the Global South to America First. *Emissary – Carnegie*, 23 Desember. <https://carnegieendowment.org/emissary/2025/12/g20-trump-us-global-south-america-first-agenda?lang=en> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Rosenberg, E. 2019. Assessing the use of sanctions in addressing national security and foreign policy challenges. *CNAS*, 15 Mei. <https://www.cnas.org/publications/congressional-testimony/assessing-the-use-of-sanctions-in-addressing-national-security-and-foreign-policy-challenges> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Ross, T. 2026. What the Iran war means for Ukraine. *Politico*, 3 Maart. <https://www.politico.eu/article/donald-trump-iran-ukraine-forgotten-war/> (3 Maart 2026 geraadpleeg).

Roush, T. 2025. What to know about Pituffik space base as Trump pushes to acquire Greenland decades after U.S. built military site. *Forbes*, 29 Maart. <https://www.forbes.com/sites/tylerroush/2025/03/29/what-to-know-about-pituffik-space-base-as-trump-pushes-to-acquire-greenland-decades-after-us-built-military-site> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Rowe, D. 2025. The meaning of “America First”. *Kenyon Alumni Magazine*, Fall, 47:1. <https://bulletin.kenyon.edu/article/the-meaning-of-america-first> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Ruitenbergh, R. 2026. NATO’s Rutte says Europe can’t defend itself without US; France balks. *DefenseNews*, 27 Januarie. <https://www.defensenews.com/global/europe/2026/01/27/natos-rutte-says-europe-cant-defend-itself-without-us-france-balks/> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Sankey, E. en J. Henderson. 2025. What does an America First China Strategy look like? *Cato Institute*, 4 Desember. <https://www.cato.org/commentary/what-does-america-first-china-strategy-look> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Savic, B. 2025. Divergent U.S. and EU sanctions reflect growing Western geopolitical rift. *Geopolitical Intelligence Services*, 6 Junie. <https://www.gisreportsonline.com/r/us-eu-sanctions> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Schütte, L. 2025. America First, Europe Fourth. *War on the Rocks*, 4 Desember. <https://warontherocks.com/2025/12/america-first-europe-fourth> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Schwartz, M. en G. Baskaran. 2026. Greenland, rare earths, and Arctic security. *Center for Strategic and International Studies*, Washington, D.C., 8 Januarie. <https://www.csis.org/analysis/greenland-rare-earths-and-arctic-security> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Seifman, R. 2025. Trumps “America First” policy in Africa: The consequences. *Impakter*, 29 Desember. <https://impakter.com/trumps-america-first-policy-in-africa-the-consequences> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Shagina, M. 2026. US critical-minerals diplomacy: From America-First deals to Pax Silica. *International Institute for Strategic Studies*, 29 Januarie. <https://www.iiss.org/online-analysis/online-analysis/2026/01/us-critical-minerals-diplomacy-from-america-first-deals-to-pax-silica> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Sharifli, Y. 2025. Trump’s reverse Kissinger fantasy: History won’t repeat itself. *Anadolu Agency*, 21 Maart. <https://www.thefreelibrary.com/OPINION+-+Trump%27s+reverse+Kissinger+fantasy%3a+History+won%27t+repeat...-a0832001576> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Sharp, A. 2025. The U.S.-Europe divide on how to hurt Moscow. *Foreign Policy*, 12 September. <https://foreignpolicy.com/2025/09/12/us-secondary-tariffs-india-china-russian-oil-g7-sanctions> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Silverman, H. 2026. Germany, other NATO allies sending troops to Greenland amid Trump threats. *Newsweek*, 14 Januarie. <https://www.newsweek.com/greenland-germany-sending-troops-nato-donald-trump-threats-11361535> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

- Sinkkonen, V. 2019. Sanctions and US foreign policy in the Trump era: a perfect storm. *Briefing Paper (269): Finnish Institute of International Affairs*, September. <https://fiia.fi/en/publication/sanctions-and-us-foreign-policy-in-the-trump-era-a-perfect-storm> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Skinner, J. 2026. Peace through strength begins at home. *The National Interest*, 29 January. <https://nationalinterest.org/feature/peace-through-strength-begins-at-home> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Stone, K. 2026. Analysis: National Security Strategy means for Africa. *Times*, 15 Januarie. <https://www.premiumtimesng.com/news/headlines/849736-analysis-what-trumps-new-us-national-security-strategy-means-for-africa.html?tztc=1> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Subramanian, C. 2026. Diplomacy to war: How Trump's team decided to attack Iran. *Bloomberg*, 1 Maart. <https://www.bloomberg.com/news/articles/2026-03-01/iran-strikes-how-us-decided-to-launch-operation-epic-fury> (3 Maart 2026 geraadpleeg).
- Tapsoba, S. 2025. African macroeconomics under Trump. *Policy Center for the New South*, Maart. [https://www.policycenter.ma/sites/default/files/2025-03/RP_02-25%20\(Sampawende%20J.%20Tapsoba\).pdf](https://www.policycenter.ma/sites/default/files/2025-03/RP_02-25%20(Sampawende%20J.%20Tapsoba).pdf)
- Tchakarova, V. 2026. The hard geopolitical truths no one wants to hear in Europe – Europe is still geopolitically asleep. *Tchakarova Substack*, 16 Januarie. <https://substack.com/inbox/post/184785433> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- Tekin, E. 2026. US has now set its sights on Cuba, following Venezuela: Report. *Anadolu Agency*, 22 Januarie. <https://www.aa.com.tr/en/americas/us-has-now-set-its-sights-on-cuba-following-venezuela-report/3807289> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- The Americas. 2026. Mark Carney understands the new world, but can he survive it? *The Economist*, 25 Januarie. <https://www.economist.com/the-americas/2026/01/25/mark-carney-understands-the-new-world-but-can-he-survive-it> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).
- The Telegram. 2026. America's failing gunboat diplomacy. *The Economist*, 17 Maart. <https://economist.com/international/2026/03/17/americas-failing-gunboat-diplomacy> (20 Maart 2026 geraadpleeg).
- Timotija, F. 2026. Hegseth gives fiery defense of Iran war; Caine predicts more US losses. *The Hill*, 2 Maart. <https://thehill.com/policy/defense/5762761-hegeseth-caine-iran-pentagon-briefing/> (4 Maart 2026 geraadpleeg).
- Tobin, W. 2025. "Maximum pressure" sanctions on Venezuela help US adversaries, hurt Venezuelans. *Atlantic Council*, 23 Januarie. <https://www.atlanticcouncil.org/in-depth-research-reports/issue-brief/maximum-pressure-sanctions-on-venezuela-help-us-adversaries-hurt-venezuelans/> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Tsuboi, D. 2026. The US-Japan alliance must be the linchpin of Asia in the 2025 US National Security Strategy. *Australian Institute of International Affairs*, 15 Januarie. <https://www.internationalaffairs.org.au/australianoutlook/the-us-japan-alliance-must-be-the-linchpin-of-asia-in-the-2025-us-national-security-strategy> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

United States. 2026. How Congress viewed Donald Trump's Greenland grab. *The Economist*, 25 Januarie. <https://www.economist.com/united-states/2026/01/25/why-congress-wont-restrain-donald-trumps-assault-on-allies> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Viala-Gaudefroy, J. 2025. National Security Strategy as an ideological manifesto. *The Conversation*, 17 Desember. <https://theconversation.com/the-maga-international-trumps-2025-national-security-strategy-as-an-ideological-manifesto-272094>.

Vinjamuri, L. 2025. The G20 presidency presents an opportunity for the United States. Will Trump take it? *Chicago Council on Global Affairs*, 5 Desember. <https://globalaffairs.org/commentary/analysis/g20-presidency-presents-opportunity-united-states-will-trump-take-it> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Von Lichtenstein, M. 2026. A transatlantic reset. *Geopolitical Intelligence Services*, 19 Februarie. <https://www.gisreportsonline.com/r/transatlantic-reset> (22 Februarie 2026 geraadpleeg).

Weinberg, J., A. Mil-Man en Y. Gamburg. 2025. America First? The relevance of the Brics in Trump's new world order and its impact on the Middle East. *Friedrich Naumann Foundation: Policy Paper*, Desember. <https://www.freiheit.org/relevance-Brics-trumps-new-world-order-and-its-impact-middle-eastern-multi-alignment-strategies> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Hofsake, wetgewing, Withuis en ander

Carnegie Endowment. 2025. <https://carnegieendowment.org> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Expert Comment. 2024. Trump's "America First" foreign policy will accelerate China's push for global leadership. *Chatham House*, 14 November. <https://www.chathamhouse.org/2024/11/trumps-america-first-foreign-policy-will-accelerate-chinas-push-global-leadership> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Fact Sheet. 2025a. President Donald J. Trump declares national emergency to increase our competitive edge, protect our sovereignty, and strengthen our national and economic security. *The White House*, 2 April. <https://www.whitehouse.gov/fact-sheets/2025/04/fact-sheet-president-donald-j-trump-declares-national-emergency-to-increase-our-competitive-edge-protect-our-sovereignty-and-strengthen-our-national-and-economic-security> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

—. 2025b. Golden Dome. *Center for Arms Control and Non-Proliferation*, 9 Junie. <https://armscontrolcenter.org/fact-sheet-golden-dome> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Media Note. 2025. United States assumes presidency of the Group of 20. *Department of State*, 1 Desember. <https://www.state.gov/releases/office-of-the-spokesperson/2025/12/united-states-assumes-presidency-of-the-group-of-20> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Meeting. 2025. U.S.-Africa policy in a second Trump term. *Council on Foreign Relations*, 29 Januarie. <https://www.cfr.org/event/us-africa-policy-second-trump-term> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

National Defense Strategy of the United States of America. 2026. *Department of War*. January. <https://media.defense.gov/2026/Jan/23/2003864773/-1/-1/0/2026-national-defense-strategy.pdf>.

National Security Strategy (National Security Strategy of the United States of America). 2025. *The White House*. November. <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2025/12/2025-National-Security-Strategy.pdf>.

News. 2026. Trump says no more Venezuelan oil or money to go to Cuba, demands “deal”. *Al Jazeera News*, 11 Januarie. <https://www.aljazeera.com/news/2026/1/11/trump-says-no-more-venezuelan-oil-or-money-to-go-to-cuba-and-demands-deal> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Pillar I. 2025. America First Policy. *America First Policy Institute*. <https://agenda.americafirstpolicy.com> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

—. IV. 2025. Establish an America First foreign policy. *America First Policy Institute*. <https://agenda.americafirstpolicy.com/strengthen-leadership/establish-an-america-first-foreign-policy> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Presidential Actions. 2025. America First Investment Policy. *The White House*, 21 Februarie. <https://www.whitehouse.gov/presidential-actions/2025/02/america-first-investment-policy> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Sanctions Primer. 2023. How the United States uses restrictive mechanisms to foreign policy or national security objectives. *Congressional Research Service*, 6 November. https://www.congress.gov/crs_external_products/R/PDF/R47829/R47829.3.pdf.

Strategic Files. 2025. How long can India balance? Strategic autonomy in a polarising world. *IPI*, 24 Desember. <https://ipi.org.pk/how-long-can-india-balance-strategic-autonomy-in-a-polarising-world-2> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

Trade Expansion Act of 1962. <https://fraser.stlouisfed.org/title/trade-expansion-act-1962-5736/fulltext> (31 Januarie 2026 geraadpleeg).

United Nations. 2025. Resolution 2803 (2025). Adopted by the Security Council at its 10046th meeting, on 17 November 2025. *Digital Library*, 17 November. <https://digitallibrary.un.org/record/4093207?v=pdf>.